

CAMPIONATUL
MONDIAL
HOCKEY
ROMANIA - FEBRUARIE 1970

Sînt gata pentru „MONDIALE“!

Dezideriu VARGA
față în față
cu portarul
Anton CRÎȘAN

Foto: Paul ROMOȘAN

FOTBAL

- ACASĂ LA DAN COE
- *lakimov* prezintă
echipa BULGARIEI
- Procesul BOC

SPORT

IANUARIE 1970

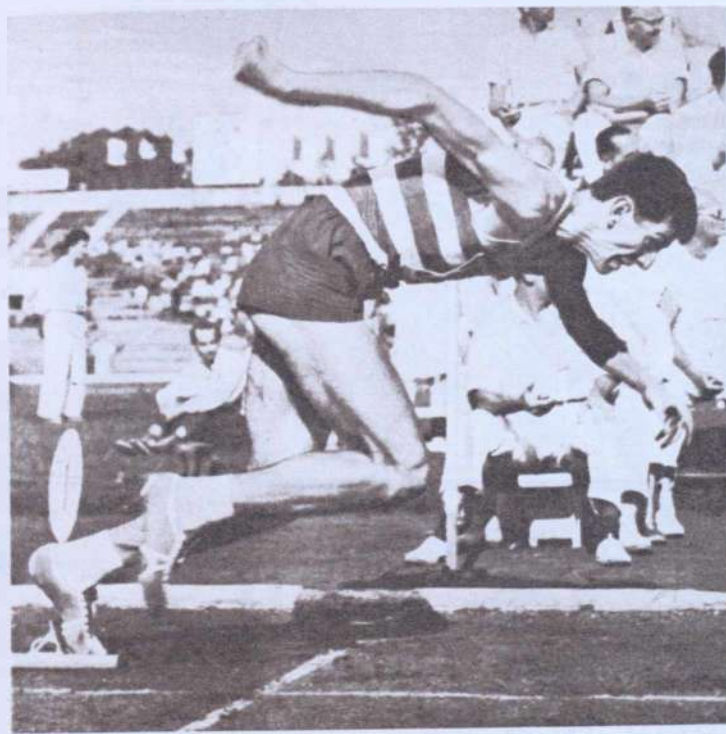
1

597350

3

Din nou FOTBALUL pe primul loc

COLOCVIU
CU
CITITORII

În primul număr al revistei pe 1970, adresăm cititorilor tradiționalul «LA MULȚI ANI!» și mulțumirile noastre pentru interesul pe care l-au acordat revistei «Sport», interes concretizat și în noianul de scrisori sosite la redacție, ca răspuns la sondajul de opinii, întreprins de noi. În fiecare zi care a precedat sfârșitul anului 1969, poșta ne-a adus zeci și zeci de «cupoane», detașate din revistă, prin care cititorii și-au exprimat preferințele lor pentru un sport sau altul și, totodată, au făcut propuneri privind conținutul și forma revistei «Sport».

Din această multitudinea de răspunsuri ne-am dat seama că revista este urmărită cu interes deosebit, că cititorii au devenit mai exigenți, dorind ca această publicație, pe care au îndrăgit-o, să crească valoric. De aceea am recepționat cu multă plăcere scrisorile care ne-au oferit un bogat material pentru îmbunătățirea revistei în viitor.

Din centralizarea datelor cuprinse în răspunsurile primite am desprins multe lucruri interesante, care ne-au confirmat — în general — previziunile și au constituit prilej de verificare sau de studiu pentru măsurile ce urmează să le luăm astfel ca revista să fie și mai pe placul cititorilor.

Bănuim că sînteți nerăbdători să aflați, fie și pe scurt, concluziile care s-au desprins din sondajul nostru de opinii. Iată mai jos voturile obținute de fiecare ramură de sport. Procentajul este raportat la numărul total de scrisori, cunoscîndu-se faptul că pe fiecare buletin s-au putut acorda cite 6 voturi. Astfel, în 89% din totalul de scrisori primite, **FOTBALUL** a fost prezent, de regulă, pe primul loc, ceea ce atestă faptul că «sportul-rege», care nu lipsește niciodată din paginile revistei, își ocupă pe merit fotoliul de onoare în concertul celorlalte sporturi. La fel de firesc apare **HANDBALUL** — pe locul 2, cu 74% din voturile exprimate. Surprinzător este însă procentajul ridicat de voturi care-l apropie de fotbal. Să fie oare doar o chestiune de conjunctură, avînd în vedere apropiatele «mondiale» de la Paris și febra pregătirilor naționalei noastre? Mai degrabă credem însă că acest procentaj reflectă faptul că handbalul a cucerit poziții ferme în sportul românesc. «Medalia de bronz», în clasament, o deține **BOXUL** — cu 64% — distanțat destul de net față de principalii săi urmăritori: **ATLETISMUL** și **VOLEIUL** — fiecare cu cite 41 de procente. Diferența este realizată, fără îndoială, și datorită popularității boxului, ca urmare a succesului obținut la europenele desfășurate anul trecut la București. Faptul că voleiul este încă bine cotelat la masa... sufragiilor se datorește, desigur, succeselor din trecutului nu prea depărtat, numărul voturilor exprimînd dorința și speranța iubitorilor acestui sport în reeditarea unor performanțe demne de baza sa de masă. Atletismul, «sportul sporturilor» — regele neincoronat al Olimpiadelor — își menține o poziție fruntașă, susținută, în special, de succesele atletismului feminin. Care ar fi fost procentajul și locul ocupat în ancheta noastră, dacă băieții ar fi concurat la întregirea palmaresului atletismului nostru? În ciuda insuccesului de la europenele din 1969, **BASCHEIUL** nu și-a pierdut admiratorii, obținînd 37,5%. Interesul crescînd pentru mondialele de hochei (grupele B/C), pe care țara noastră le va găzdui în luna viitoare, a făcut, între altele, ca **HOCHEIUL** să ocupe un onorabil loc 7, aproape de baschet (30%) deși aria de răspîndire a sportului cu pucul este incomparabil mai redusă decît cea a baschetului. Urmează **RUGBIUL** — locul 8 cu 25%, **JUDOUL** — locul

9 — cu 22,5% (un sport la modă, într-o ascensiune care am dori să nu urmeze soarta... modei), iar pe locul 10, cu 17%, se află **TENISUL DE CIMP**, poziția lui datorînd-o, fără îndoială, calificării noastre în finala «Cupei Davis». În rest, iată procentajele obținute: **GIMNASTICĂ** — locul 11 cu 13,5%; **LUPTE** — locul 12, cu 11,5%; **CICLISM** — locul 13, cu 9,5%; **SCHIUL** și **PATINAJUL** — pe locurile 14—15, cu 7,5%; **SCRIMA** — locul 16, cu 6,5%; **SPORTURILE NAUTICE** — locul 17 cu 5,5%; **NATAȚIA** — locul 18, cu 4,5%; **MOTOCICLISMUL**, **AUTOMOBILISMUL** și **KARATÉ** întregesc clasamentul (pînă la 20), cu cite 4,5%. Celelalte sporturi au obținut între 4% și 0,5% din voturi.

În a doua parte a anchetei noastre cititorii și-au arătat preferințele privind forma revistei, tematica, varietatea și modul de abordare a subiectelor, proporția între text și ilustrație etc. În ciuda varietății lor sugestiile au putut fi grupate pe probleme majore.

Ne-au reținut atenția sugestiile privind schimbarea periodicității revistei, dorința cititorilor ca această publicație să apară săptămînal sau într-un număr sport de pagini (ex. Gh. Lăcătușu—Cimpina, V. Vilceanu—București, Ion Dobre din Buta-Argeș, Constantin Păcuraru—Bacău, Marin Merdic—Răzvanul de Sus etc etc), pe o hîrtie mai bună și cu un tipar de calitate superioară. Redacția are în vedere încă de mult timp aceste deziderate exprimate frecvent de către cititori, îndeosebi în ultima vreme, și asigură că de îndată ce condițiile tehnice și materiale o vor permite, vom da curs dorințelor cititorilor noștri, după cum vom da curs și cererii legitime exprimate de mulți alții (ex. T. Guță—Caransebeș, Iosif Suth—Cluj, Al. Simonetti—București, Gheorghe Călinac—Cimpia Turzii etc) ca revista să apară în culori.

După cum era de așteptat, sugestiile privind conținutul revistei depășesc net, ca număr, pe cele referitoare la periodicitate și grafică. Un număr impresionat de cititori, printre care **Olimpia Ulmeanu** — București, N. Grădinaru — Cașin, Gh. Lipovanciu — Rădăuți, Mia Mazilu—Sadu etc) ne recomandă să publicăm portretele marilor sportivi ai lumii (biografie, palmares, interviuri etc) constituind o rubrică fie cu titlul «Pentru albumul dv.» (F. Hașeganu—Oradea), fie «Profiluri-SPORT». Tot atît de mare este numărul cititorilor care doresc să prezentăm echipele calificate pentru turneul final din Mexic (ceea ce și facem încă din luna decembrie a anului trecut), marile echipe de club din Europa și America de Sud, jucători celebri și, în general, să susținem cu toate armele... gazetărești «campania mexicană». Vă asigurăm că vom ține cont de aceste deziderate. O mulțime de cititori cer ca rubrica «Fotocronica SPORT» să fie mai mare, iar revista să aibă permanent rubrica «Sport pe glob». Foarte mulți doresc ca «Magazinul» (cu umorul și caricaturile sale) să cîștige... spațiu, astfel ca cititorii să poată găsi în... magazinul nostru tot ceea ce le poartă inima.

Ne pare rău că revista nu are spațiu suficient pentru a trata în mod corespunzător toate temele cerute frecvent și cu insistență de cititorii noștri **Nicolae Răducanu**—Constanța, **Mihai Ionescu**—Iași, **V. Moraru**—Deța, **H. Grigore**—Oboga etc ne cer să prezentăm sporturi mai puțin cunoscute la noi (golf, badminton, fotbal american etc), iar

R. Munteanu—București și alții vor să se inițieze prin intermediul revistei noastre în yoga, cerîndu-ne să publicăm exerciții-lecții. În măsura posibilităților vom satisface și aceste cereri. Va fi însă mai dificil să acordăm spațiu (cel mult la «magazin») sportului tradițional al spaniolilor, — corrida, — așa cum ne cer unii cititori, printre care **Nicolae Negru** din Mangalia sau unor reportaje despre... cascadori (**Mihai Tigancea**—Otopeni) cu toate că aceștia din urmă sînt excelenți polisportivi.

Vom ține cont de sugestia, cuprinsă în multe scrisori, de a prezenta pregătirile pentru Olimpiada din 1972, creînd cit de curînd o rubrică în acest scop, spațiu rezervat crescînd pe măsura apropierii marelui eveniment — a XX-a ediție a Jocurilor Olimpice.

Din păcate, nu putem da curs cererilor formulate de unii cititori de a prezenta în extenso istoricul unor sporturi. Ne vom folosi de apropierea marilor evenimente sportive (Campionatele mondiale sau europene la aceste sporturi) pentru retrospective ilustrate, pe specificul revistei. În Editura CNEFS au apărut și vor apare în continuare lucrări ce cuprind istoricul sporturilor preferate. Urmăriți apariția acestor cărți în librării. Această recomandare o facem celor care ne solicită să publicăm regulamentele unor jocuri sportive.

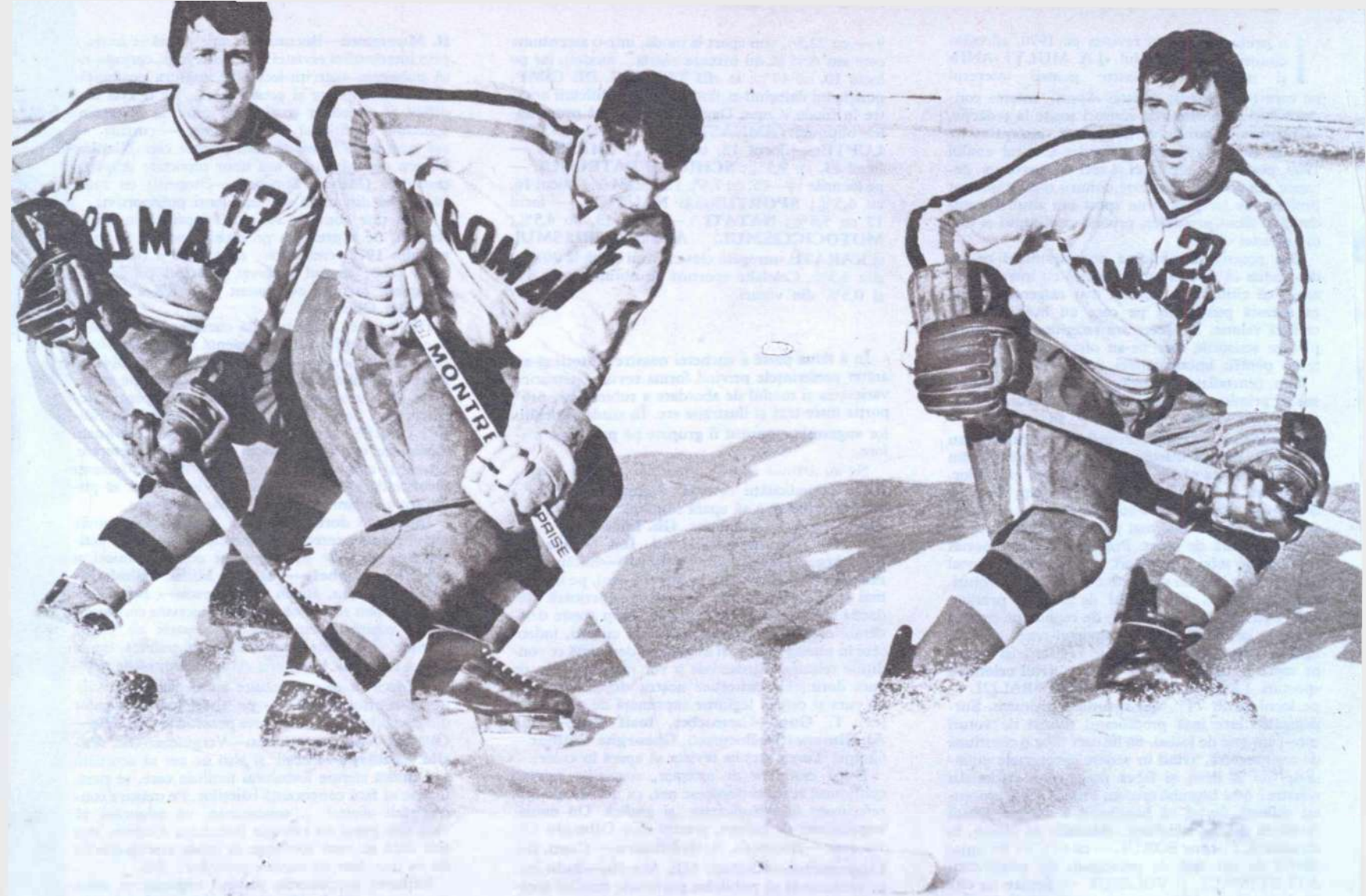
Înțelegem dorința legitimă exprimată în unele scrisori de a prezenta și echipele de fotbal ce activează în diviziile B,C, și chiar cele de juniori și copii (**Ion Barbely**—Valea lui Mihai, **Mihai Cărabă**—Tg. Jiu, **Radu Dăcălescu**—Bocșa etc etc). Ne dăm seama că, în orașele acestor corespondenți, echipele respective sînt... stele de primă mărime. În limita spațiului, vom publica fie la «posta redacției» fotografia echipei campioane județene (dacă ni se vor trimite asemenea fotografii), fie la rubrica fotbal — pe cîștigătoarele seriilor din diviziile B și C, cu scurte prezentări. **Gh. Ilie**—Călărași, **Valerica Barbu**—Verguleasa-Olt, **Vasile Lăutaruș**—Pitești și alții ne cer să acordăm mai multă atenție fotbalului feminin care, se pare, începe să facă concurență băieților. Pe măsura concretizării acestei... concurențe, vă asigurăm că vom ține pasul cu evoluția fotbalului feminin, mai ales dacă ne vom convinge că moda campioanelor nu va ține doar cit ceea a tocurilor... cui.

Reținem propunerile privind organizarea unor concursuri («Primele trei echipe clasate la C.M. de fotbal din Mexic — **Ion Ghinescu**, **Boteni**, «Cele mai frumoase goluri», — concurs organizat pentru fotoreporteri — **Ion Vătafu**, **Gorj** etc) și promitem că vom publica fotografiile cu autografe ale marilor sportivi.

Fără îndoială că nu putem epuiza în aceste două pagini de revistă comentarea tuturor propunerilor primite, fără a nu ajunge să publicăm un articol de analiză gen «ancheta noastră»; împotriva acestor anchete s-au declarat de altfel, unii cititori, care preferă reportaje sportive și prezentări de echipe fruntașe sau articole privind etica sportivilor, comportarea lor în afara stadioanelor. Evident, vom avea în vedere aceste preferințe — ca și opțiunile altor cititori pentru sportul de masă, dar nu vom neglija nici «anchetele», atunci cînd acestea se impun.

Cu aceasta punem punct rîndurilor de față, mulțumînd încă o dată cititorilor pentru promptitudinea și seriozitatea cu care au răspuns sondajului nostru și asigurîndu-i că asemenea acțiuni vor intra și în viitor în practica redacției.

Trei tinere speranțe ale hocheiului nostru care, avem convingerea, ne vor face cinste la apropiatele dispute ale campionatului mondial de hochei: Ion Gheorghiu, Laurențiu Iordan și Nicolae Fodorea (de la stînga spre dreapta).

AVANTAJUL TERENULUI ?

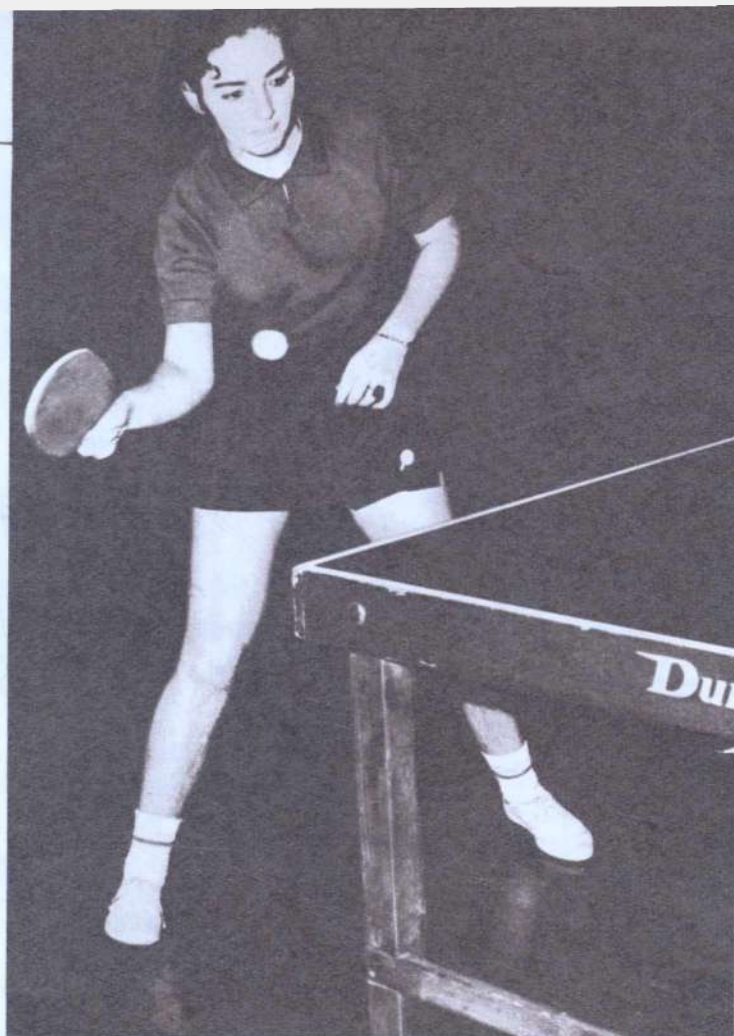
Patinoarul artificial din Galați, pe gheața căruia urmează să aibă loc disputele grupei C a Campionatului mondial, va fi dat în folosință către sfîrșitul acestei luni. Pentru operativitatea și, mai ales pentru atenția acordată bugetului mers al lucrărilor, îi felicităm cu căldură pe constructori, ca și pe toți factorii care au contribuit la realizarea acestei frumoase baze sportive. De altfel, noile instalații ale patinoarului artificial din importantul centru siderurgic de pe malul Dunării vor putea fi verificate cu ocazia unei competiții internaționale, ce o va găzdui țara noastră. Federația română de hochei a hotărît (ca urmare a «indisponibilității» patinoarului artificial «23 August» la care se continuă lucrările de acoperire) să cedeze Galațiului organizarea «Cupei orașului București». La aceste întreceri se vor alinia reprezentativa de hochei a Poloniei, garnitura secundă a R.F. a Germaniei și, probabil încă o echipă care urmează să fie stabilită și, bineînțeles, echipa de hochei a României.

În momentul de față, hocheiștii noștri își continuă pregătirile în Cehoslovacia (la Gotwaldow), unde ședințele de antrenament alternează cu jocuri de verificare, în compania unor formații din țara prietenă. Cu lotul au făcut deplasarea în Cehoslovacia și cei doi accidentați, Biro și Pană care, deși nu au încă voie să pună mîna pe crosse (primul are o fisură la cot, iar cel de al doilea o fractură a unui deget) fac cu conștiințiozitate antrenamente de patinaj și desăvîșire a pregătirii fizice. În rest, toți ceilalți echipieri se simt bine, astfel încît antrenorii Novacek și Tiron pot să-și desfășoare planul de pregătire în condiții normale. Și totuși, antrenorul principal al lotului, Vieceslav Novacek, manifestă o oarecare îngrijorare în privința apropiatei prezențe a echipei noastre la startul campionatului mondial.

«Băieții au ajuns la un stadiu de pregătire suficient de bun», declara Novacek — și totuși am o oarecare îngrijorare. Există o diferențiere valorică între jucătorii «vechi» și cei tineri, iar din partea «vechi» o parte, deși posedă o tehnică mulțumitoare, deficiențe — în parte justificate — în privința vitezei de precum și a curajului ce ar trebui să-l manifeste în lupta cu «dieceul». Speranța mea este că aceste lipsuri vor putea fi urmă remediate. Actuala ediție a Campionatului mondial pentru grupa B, se anunță deosebit de dificilă pentru competitori. O parte dintre formațiile ce le vom întâlni în februarie, le-am văzut jucînd în actualul sezon, iar echipe am primit vești. Mi-am putut da seama că altele le-am văzut, cît și celelalte posedă o pregătire suficientă din anul trecut. În ciuda acestui fapt, am convingerile că pregătesc, împreună cu prietenul meu Tiron, mulțumitor în greua încercare din februarie.

Împărtășim întru totul optimismul lui Novacek în privința portării a hocheiștilor noștri să dea cu adevărat o contribuție la acoperirea a patinoarului artificial 23 August. Încît sportivii noștri să aibă timp să se acclimatizeze în atmosfera pe care o va crea noua sală de patinaj, terenul nu va mai fi un avantaj pentru echipa noastră, întocmai ca toți ceilalți jucători pe o...

CARMEN CRIȘAN între formulele chimiei și ale tenisului de masă

— După obicei, la început de an să socotim «recolta» anului recent încheiat.

— A fost cel mai bogat an al meu. În echipa vice-campionă mondială la München și locul V la individual. Aici am avut poate puțin noroc. Simon, bolnav, n-a concurat.

— Altfel ar fi fost rezultatul? — Totuși, nu cred. Eram foarte pregătită și cred că aș fi învins-o. Ca dovadă că mi-a părut rău că în primele două ture am avut adversare slabe. Despre meciul cu japoneza Kowada s-a spus că a fost cel mai frumos. M-a învins cu 3-2, toate 5 seturile fiind câștigate la limită.

— Apoi?

— Simplu-fete și dublu-mixt la internaționalele de juniori ale țării și reeditarea primului loc la europenele de juniori. Față de '67, s-a adăugat dublu-fete, cu sovietica Gedraitė.

La Iași am obținut toate cele 3 titluri naționale de juniori (am jucat și în echipa de... băieți a C.S.M. Cluj — campionă națională). La Balcaniada de la Atena — 3 titluri: simplu (finală românească, contra Mihalca), dublu-fete (alături de ea) și pe echipă — fete. În Suedia și Iugoslavia s-am plecat, din pricina tezelor. La sfârșitul trimestrului am jucat în rețeaua campionatelor naționale pe echipă, alături de băieții de la C.S.M. Cluj II. Uff! Am reușit să salvăm echipa de la retrogradare!...

— Așadar, joci cu și contra băieților...

— Practica e veche și are două avantaje: stimulează pe băieți («Vai, v-a bătut o fată!...») și-mi ajută și mie la pregătire. Băieții joacă mai «tare», mai rapid — în unele cazuri. Apoi, topspin-ul lor e foarte evoluat. Așa că...

— Dacă ai juca în proba de simplu la «naționalele» băieților ce loc ai câștiga?

— E greu de spus. Jucându-se eliminatoriu, contează mult tragerea la sorți...

— Ai numai note mari, nici una sub 8. Cum se împacă școala... de performanță cu performanța sportivă?

— Greu, mai ales în clasa a XII-a, dar SE POATE și TREBUIE! Dacă

tot tineretul învață, cine să facă sport de performanță?

— Și cum reușești?

— Vedeți, poți fi mare sportiv și prin școală să treci ca clinele prin apă. Să... te descurci, adică. Pentru calitate pe ambele fronturi, trebuie să iubești aprig și școala și sportul, să renunți aproape complet la ce nu e legat de școală și de sport.

— Adică, la ce să renunți?

— La distracții, la «ceaiuri», la plimbări... Uneori e riscant: apare pericolul ruperii de restul colegilor. Mă bucură că sînt și oameni care înțeleg toate acestea...

— De cînd joci tenis de masă?

— De 8 ani. Cînd începusem să deslușesc alfabetul mingii de celuloid, m-a dus antrenorul la finala campionatului național de juniori, jucat la noi, la Oradea. Ce de afixe erau pe străzi, ce sărbătoare era în oraș! Și cînd am fost prezentată «așilor» de atunci, toată lumea era a mea! Păcat că această atmosferă s-a răcit în ultimul timp. N-ați văzut cîți spectatori vin la noi?

— Cum apreciezi raportul valoare — bază de masă în sportul cu paleta?

— Înainte era o pleiadă de jucători medii, care dădea strălucire marilor întreceri de la noi, crea emulație. Azi, 3-4 sînt valoroși, domină de departe. Iar restul...

— Cauza?

— În perioada '61-'64 existau mulți jucători buni de vîrstă apropiată (21-23 de ani). «Sînt bătrîni!» s-a zis și s-a renunțat la ei, dar practica a dovedit că marile performanțe DURABILE se obțin în jurul și după această vîrstă. La 28 de ani Schöller (R.F.G.) e vicecampion mondial, iar compatrioatele sale, campioane europene în 1968 și prezente în toate marile finale, au în medie peste 30 de ani...

— Bine, dar ce spui de Vostova

— R.S.C., campioană europeană de seniori în 1968, la numai 14 ani?!

— Să adăugăm pe compatrioata ei Luzova, «copilul minune» care, tot la 14 ani, câștigă campionatele internaționale de seniori! Ați observat ce s-a petrecut cu ea? După marea performanță din aprilie '68, în august n-a mai câștigat europenele de ju-

niori, deși... În '69, la mondiale, a fost eliminată după primul sau al doilea tur, iar în iulie abia a luat locul III la europenele de juniori... Luzova a intrat repede în rîndul celor de nivel mediu...

— Ce trebuie să înțelegem?

— S-au forțat rezultate imediate, s-a plătit tribut celor 5-6 ore de antrenament zilnic, ceea ce la 13-14 ani e peste puteri. E falsă ideea că «ping-pong»-ul e o joacă, un sport ușor. Pentru a ajunge la finetea necesară, la rapiditate, la instalarea reflexelor, la rezistența nervoasă, se cere timp. Maturitatea sportivă se obține normal paralel cu maturitatea fiziologică. Așa că...

— E rău că am pus accentul, în ultimii ani, pe copii?

— N-am spus asta. M-am referit strict la regimul de pregătire și la obiective.

— Totuși, cred că ne lipsește încă «masa» de valoare... Mulți copii joacă, puțini se afirmă. Instrucțiva, ca la șah...

— Poate mai mult decît la alt sport, copiii vin cu grămada la tenis de masă, dar ca să se joace. Priveac asta ca o relaxare, după ceasurile de studiu. În momentul cînd apare MUNCA, se întorc la carte, la film, la televizor. Or, pentru performanță, cum spuneam la început, trebuie renunțat la «distracții», e necesar să muncești cîteva ore bune fără să ai garanția că vei ajunge în vîrfurile piramidei. Și dacă la înțeles și atletism te alegi «măcar» cu dezvoltarea fizică, la noi... de aceea spuneam că PASIUNEA e prima condiție.

— Deci, care e perspectiva?

— Avem copii și juniori buni, stăm mai slab cu seniorii. Să avem răbdare 3-4 ani.

— Totuși, ca și la dv., la C.S.M. Cluj, unele talente autentice s-au pierdut...

— Da, ca și la alte cluburi, «echipa de aur» (la nivelul respectiv) e în centrul atenției, se bucură de încredere, Ceilalți? Sparing-parteneri care, știind că e greu de străpuns «fortăreața», ori se demobilizează, ori se împacă cu rolul de sparing-parteneri și rămîn la un plan...

— Care e tendința în tenisul de

masă?

— În prezent domină viteza, o viteză nebunească. Ați observat că rar se întîmplă ca o «stea» să cucerască un concurs după altul? De cele mai multe ori marii campioni cad în primul tur al concursului următor. Cauza? Extraordinarul consum fizic și nervos. Încep — treptat — să se impună jucătorii defensivi (Maria Alexandru, Simon, Schöller), fiindcă «vitezistii» se dezobișnuiesc să joace contra lor.

— Ne întorcem la vechiul stil?

— O, nu! Viteza, la o anumită limită, va pieri... de mina ei! Probabil că se va ajunge la un stil complet.

— Ce-ți propui în '70?

— Să termin liceul, și să intru la chimie. Vreau să fac chimie pură. Împreună cu Maria, cu Mihalca, am început să ne facem griji și planuri pentru mondialele de la Moscova, unde vrem să reedităm performanța din acest an.

— Succes, Carmen Crișan, în ambele tentative!

— Mulțumesc, dar să nu încheiați înainte de a exprima recunoștința mea maestrului Paneth care, primindu-mă în secție cu titlul de campioană europeană de juniori, mi-a spus: «Mda, ești campioană europeană, dar ai încă multe de învățat!» Și nu m-a forțat, nu mi-a reproșat timp de 4 luni că am pierdut meciuri după meciuri. M-a învățat apărarea și apoi atacul contra apărătorilor. Maestrul privește înainte. Și astfel, cine știa «cum joci», s-a păcălit la recent încheiatul campionat național.

Interviu consemnat de

Mircea COSTEA

Foto: Ion MIHĂICĂ

interviu cu

Gheorghe GRUIA

„CÎND ARBITRUL A FLUIERAT SFÎRȘITUL FINALEI...”

Există în galeria sportului mondial figuri celebre care au intrat sau tind să intre în sfera... legendei. Atletul Jessie Owens, baschetbalistul Wilth Chamberlain, înotătorul Johnny Weissmuller, fotbalistii Zamora și Pele, boxerul Joe Louis, atleta noastră iolanda Balaș, iată numai cițiva dintre aceștia.

«...Gruia este, fără îndoială, cel mai mare handbalișt al tuturor timpurilor». Declarația aceașta, păstrînd proporțiile, tinde să-l situeze pe jucătorul român printre seniorii sportului de care aminteam mai sus și aparține cunoscutului antrenor König, omul care a pregătit și pregătește reprezentativa de handbal a Cehoslovaciei, campioană mondială. Considerăm interesant să aflăm ce părere are Gruia despre afirmația antrenorului cehoslovac, despre handbal în general, despre apropiatele campionate mondiale de la Paris și despre multe altele...

— Nu pot să spun că declarația antrenorului König nu mă-a bucurat. O privesc, însă, cu rezervă. Știu eu că atunci cînd te laudă adversarul cel mai periculos e bine să-ți descoperi mai întîi defectele...

— Se spune că handbalul ar fi un sport... ușor, foarte limitat din punct de vedere tehnic și tactic. Este adevărat?

— Este adevărat, dar numai în măsura în care această apreciere poate fi făcută și la adresa fotbalului, deoarece eu consider handbalul un fel de... fotbal cu mîna.

— Ce sport ai fi făcut dacă handbalul nu era... inventat?

— Nu știu. În orice caz, aș fi făcut sport. Poate rămîneam la atletism. Prin 1958 săream 13,56 la triplu și 1,76 la înălțime... Rețineți, însă, că nu aveam încă 18 ani. Sau poate continuam să joc volei alături de Ghiță Corbeanu, Marius Iorga, Emil Clăici, Kramer și ceilalți de la Steaua.

— Ca handbalișt începător, ai avut un «idol»?

Gruia reprezintă un pericol permanent chiar și pentru apărărilor... aglomerate. Întă-l încercînd să șuteze prin «pădurea» de brațe a adversarilor.

JALOANE HANDBALISTICE

ÎN ROMÂNIA...

■ În anul 1922, locuitorii Sibiului au asistat uimiți și amuzați la un joc al elevilor de la liceul Bruckenthal. Profesorul lor de educație fizică, W. Binder, întors dintr-un voiaj în străinătate, le adusese copiilor o minge mai mică decât cea de fotbal și regulile unui sport necunoscut pînă atunci în țara noastră: handbalul în 11. Noul joc a cucerit apoi, prin dinamismul său, elevii din Medias, Sighișoara, Brașov și Bistrița.

■ Tot mai multe echipe școlare jucau handbal. Se simțea nevoia unor arbitri bine pregătiți. Ca urmare a acestui fapt, în 1928 a avut loc primul curs de arbitri, care a fost promovat de... 4 candidați, printre care și cunoscutul antrenor sibian Ioan Schuschnig. Peste 6 ani el avea să devină primul nostru arbitru internațional.

■ Curios, dar handbalului i-au trebuit aproape zece ani ca să depășească sfera școlilor, pentru a pătrunde în cluburile sportive. În 1931—1933 cluburile muncitorești din Lugoj și din Reșița aveau echipe de handbal.

■ În 1935, Karl Schelenz, inițiatorul jocului de handbal, a fost invitat în țara noastră și a ținut timp de trei săptămîni un curs de instructori, cu 20 de participanți.

■ Tînărul sport devine din ce în ce mai îndrăgit și existența unui for care să-l conducă destinele se face tot mai simțită. Ca urmare a acestui fapt, în 1936 la flință Federația română de handbal. Un an mai tîrziu se organizează primul campionat național de handbal pentru băieți.

■ Primele mari competiții internaționale la care participă și handbaliștii români: Jocurile Olimpice de la Berlin (1936) — locul V și prima ediție a campionatelor mondiale de handbal în 11 (1938) — locul V (din zece țări participante).

■ După 23 August 1944, prima competiție handbalistă de amploare a fost «Cupa Tîneretului Muncitor». Peste 34 000 de fete și băieți din toate colturile țării s-au întrecut atunci pe terenurile de handbal.

■ Campionatul României sub forma unei divizii se organizează începînd din 1950 — pentru băieți și din 1955 — pentru fete.

■ Primele titluri mondiale românești la handbal au fost cucerite de reprezentativa feminină în 1956 și 1960, la handbal în 11. Băieții obțin medalia de argint la «mondialele» în 11 de la Viena (1949).

■ Cu timpul, handbalul în 11 s-a... demodat, fiind înlocuit cu cel în 7 jucători. La noi, primele jocuri de handbal în 7 au avut loc la Timișoara, în 1950. Cu 5 ani mai tîrziu asistăm și la cea dintîi întrecere internațională amicală: Dukla Praga învinge la scor echipa C.C.A. Prima noastră victorie internațională are loc în decembrie 1956, cînd reprezentativa Bucurestului o învinge pe cea a Belgradului cu 13—12.

■ Handbalul românesc crește vertiginos în valoare și în 1961 echipa masculină a României cîștigă titlul de campioană mondială la Dortmund. Fetele nu rămîn mai prejos: în 1962 cuceresc și ele titlul mondial. În 1964, la «mondialele» de la Praga, băieții repetă performanța de la Dortmund, dar la ultima ediție (Suedia—1967) obțin doar locul trei.

...ȘI ÎN LUME

■ Primul joc interțări la handbal masculin are loc la 13 septembrie 1925: Austria învinge Germania cu 6—3 (3—1).

■ O curiozitate: handbalul este privit ca făcînd parte din sfera atletismului. Numai așa se explică faptul că la congresul Federației internaționale de atletism, care a avut loc în august 1926 la Haga, s-a constituit și... Comisia internațională de handbal. Doi ani mai tîrziu, însă, la 4 august 1928, va lua ființă Federația internațională de handbal amator.

■ La sfîrșitul anului 1928 a apărut primul regulament al jocului de handbal, editat de federația internațională în trei limbi: germană, franceză și engleză.

■ Primul joc internațional feminin de handbal a avut loc la 7 septembrie 1930: Austria—Germania 5—4 (4—1).

■ Handbalul în 7, care avea să-l înlăture complet pe cel în 11, își dispută primul joc internațional la 8 martie 1935, la Copenhaga: Suedia învinge Danemarca cu 18—12.

■ Handbalul a fost prezent pentru prima dată la Jocurile Olimpice în 1936, la Berlin. Iată clasamentul final: 1. Germania, 2. Austria, 3. Elveția, 4. Ungaria, 5. România, 6. S.U.A.

■ Cel dintîi campionat mondial de handbal în 7 a avut loc în februarie 1938, la Berlin, titlul fiind cîștigat de Germania. Curios a fost faptul că turneul s-a jucat sistem fulger, cu două reprize a 15 minute. La numai cîteva luni, tot în Germania a avut loc și primul campionat mondial masculin de handbal în 11, la care au participat zece țări. Titlul a fost cîștigat tot de jucătorii germani. România s-a clasat atunci pe locul cinci.

■ 6 ianuarie 1946: primul joc internațional de handbal în 7 de după război. Suedia învinge Danemarca la Göteborg cu 9—7.

■ După 1950 handbalul suedez se afirmă în mod deosebit pe plan internațional. Suedia cîștigă titlurile mondiale în 1954 și 1958, la handbal în 7.

■ România se impune în handbalul mondial masculin, furnizînd cea mai mare surpriză la C.M. din 1961, cînd cucereste primul său titlu. Ea repetă performanța în 1964, intrînd definitiv în elita jocului la semicerc.

■ Actuala campioană mondială, Cehoslovacia (titlul cucerit în Suedia 1967), a fost, fără îndoială, cea mai... ghinionistă dintre pretendentele la supremația internațională. Pînă a-și vedea visul împlinit, handbaliștii cehoslovaci au ocupat locul trei în 1954, locurile doi în 1958 și 1961 și din nou locul trei în 1964...

Andreea Sanda Gruia își privește cu dragoste și admirație tatăl. E, doar, «cel mai bun handbalist din toate timpurile...»

— Doi. Doream să am puterea de muncă și forța lui Ivănescu și tehnica lui Oțelea.

— Ai trac înaintea meciurilor cu miză mare?

— Da. Înaintea oricărui meci mă cuprinde o stare deosebită, greu de explicat, care dispare ca prin minune cînd începe jocul. Acum experiența, ca să nu zic vîrsta (merg pe 30) mă ajută să privesc mai calm întîlnirile. Înainte, însă, îmi era aproape frică...

— Cînd nu joci handbal cu ce îți place să-ți umpli timpul liber?

— Pînă în 1968 aveam cursurile la I.E.F.S. Acum am terminat, și cînd nu sînt ocupat cu fiica mea, Sanda, ceea ce se întîmplă destul de rar, îmi place să fac fotografii — am tot ce îmi trebuie începînd cu tancuri pentru dezvoltat și terminînd cu blîț și aparat de mărit — să citesc literatură de aventuri, să ascult muzică, să merg la spectacole, să fac excursii... Îmi plac multe, numai timp să am.

— Cîte ore de antrenament faci săptămîină?

pe — 15—16...

— Care sînt cei mai buni handbaliști împotriva cărora ai jucat de-a lungul anilor?

— În primul rînd, dinamoviștii Moser, Ivănescu, Mircea Costache II și Redl. Apoi Havlik și Mavros (Cehoslovacia), Tiedeman (R.D.G.), Lupking (R.F.G.), Milcovici (Iugoslavia), Lenart Erikson (Suedia), Max Nielsen (Danemarca)...

— Reacția spectatorilor îți poate influența jocul?

— În bine, da. În rău, nicio-dată, chiar dacă mă fluieră.

— Ai călătorit mult cu echipa națională. Care oraș ți-a plăcut în mod deosebit?

— Madridul.

De ce?

— Poate fiindcă l-am văzut pe singurătatea...

— Trofeul Carpați și re-

— După...

centul turneu în Elveția, R.D. Ger-

mană și Cehoslovacia, care dintre echipele întîlnite ți s-au părut mai puternice?

— R.D. Germană și Danemarca.

— Le socotești favoritele «mondialelor» din februarie de la Paris?

— Nu numai pe ele. Șanse mari au, bineînțeles, cehoslovacii, campioni mondiali. Apoi echipele Iugoslaviei, Uniunii Sovietice, Republicii Federale Germaniei. Cuvîntul hotărîtor însă, cred că îl vom avea noi, românii.

— De cîte ori ai jucat în echipa națională?

— De 75 de ori și am înscris aproape 300 de goluri...

— O ultimă întrebare. Care este evenimentul cel mai important din cariera ta sportivă de pînă acum?

— Selecționarea în 1968 în «echipa lumii», care a întîlnit Cehoslovacia, campioana mondială, cu prilejul aniversării a 700 de ani de la întemeierea orașului cehoslovac Karvina. Nu am fost singurul român în echipa aceea senzațională. Impună cu Iacob am jucat alături de danezul Lund, suedezul Lenart Erikson, sovieticii Klimov și Șolomko, cehoslovacii Arnost, Douda și Mareș, mai erau în formație Lupking și Munk din R.F.G. și încă alte stele ale handbalului mondial. Am învins noi, cei din echipa lumii, cu 25—22. Eu și Iacob am dat șase din cele 25 de goluri.

Au mai fost și alte evenimente importante. Dar cel mai frumos sper să vi-l povestesc cînd ne vom întoarce de la «mondialele» de la Paris. Una dintre fraze aș vrea să fie cam așa: «... Cînd arbitrul a fluierat sfîrșitul finalei, noi, românii, ne îmbrățișam fericiți în mijlocul terenului. Pîngeam de bucurie ca în 1961, ca în 1964. Spectatorii ne aplaudau ca în 1961, ca în 1964. Eram pentru a treia oară campioni mondiali...»

— Ar fi cu adevărat minunat, dragă Gruia.

Petre HENT

Zapada a căzut mai repede decât ne așteptăm! Din fotografiile reportajului cititorul nu va reuși să rotunjească între palme nici măcar un bulgăruș de nea... (ca să scuzăm întârzierea!) În imaginea alăturată — elevii-atleți la ora de antrenament pe panta unui deal din apropierea liceului lor.

Foto: Paul ROMOȘAN

E DE MIRARE ?

Soții Victoria și Gabriel Bădescu, împreună cu sulițașă Lucreția Matei (din fotografie lipsesc multe alte talente, cum ar fi aruncătoarea de greutate Eugenia Andreescu, sprinterul Dorel Cristodor, alergătorul pe obstacole Dan Bettini).

E de mirare că...

...la Cimpulung Muscel a fost înființat în 1962 un liceu cu program de atletism, liceu care din toamnă își are un local propriu, nou-nouț, cu internat și cantină?

...acest liceu — nr. 2 — și-a inaugurat de curând sala de sport (dimensiunile: 28 m x 15 m x 5 m; 3 vestiare, săli de dușuri, aparatură completă pentru jocuri și gimnastică, magazie de echipamente)?

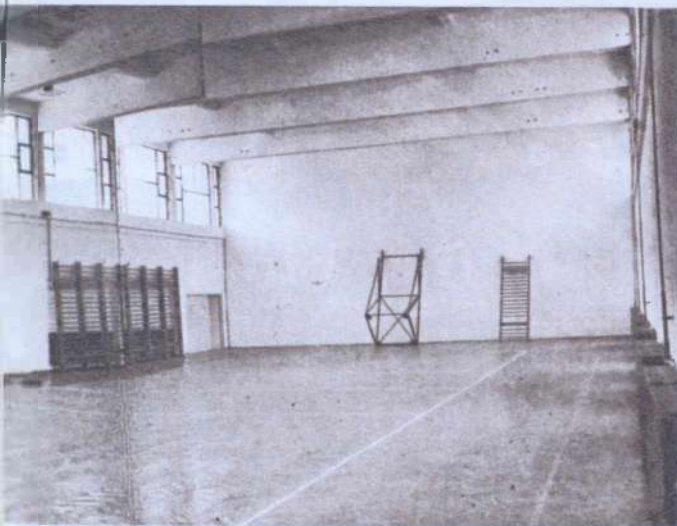
...tot acestui liceu îi va reveni misiunea să-și inaugureze la anul stadionul (pistă circulară de 300 m, cu 4 culoare, iar pe porțiunea de 100 m în linie dreaptă — 6 culoare; pistă centrală de 100 m, cu 6 culoare, pentru alergările pe garduri; două sectoare pentru aruncarea greutății, două cercuri pentru lansarea discului, două gropi pentru săritura în lungime și de triplu, o platformă pentru săritura în înălțime și o alta pentru cea cu prăjina; o pistă circulară de 290 m, cu do...

Vedere panoramică a stadionului de atletism al Liceului nr. 2 din Cimpulung Muscel. În stînga, sala de sporturi, în prelungirea căreia vor fi construite pista înclinată și culoarul acoperit.

VOLEIUL ȘI-A GĂSIT CAȘĂ BUNĂ

Vedere interioară a sălii de sporturi.

culoare, acoperită cu rumeguș) și pista înclinată la un unghi de 15°, lungă de 80 m?

...la «capitolul» inaugurări figurează, pentru 1970, în dreptul Liceului nr. 2 un teren în aer liber pentru jocuri iar până în 1974 — o pistă de atletism acoperită, lungă de 80 m, cu 6 culoare (megieșă cu cea înclinată)?

E de mirare că...

...din cei aproape 300 de elevi-atleți ai Liceului nr. 2 din Cimpulung Muscel nici unul nu trage chiulul la antrenament și... nu trage nici din țigară?

...profesori de limba română, de matematici și alții de la acest liceu își petrec timpul liber minuiind cronometrul și ruleta?

...foști elevi-atleți cimpulungeni, acum studenți în ultimul an la I.E.F.S. — se și văd profesori de educație fizică, profesori de atletism la ei, acasă?

E de mirare că...

...cei de la Liceul nr. 2 din Cimpulung Muscel se gîndesc să înlocuiască cîndva zgrua de pe pistă cu o îmbrăcăminte mai durabilă și să devină principalii furnizori ai lotului național de atletism — juniori?

E de mirare că...

...în Cimpulung, vizavi de cărbunii încinși de la Liceul nr. 2, ard și cei de la clubul orășenesc?

...cele două «școli de atletism» (Gabriel Bădescu și Emil Drăgan) au găsit un «liant» tocmai în... rivalitatea sportivă?

...aceste două «familii» ale atletismului cimpulungenian nu vor avea soartă shakespeariană (Romeo Montagu — Julieta Capulet)?

Este de mirare că...

...trebuie să ne mirăm!

Horia CRISTEA

P.S. — Directorul adjunct al Liceului nr. 2 din Cimpulung Muscel, profesorul Gabriel Bădescu, ne-a declarat (și am dat crezare celor auzite, după cele văzute): «Atletismul înseamnă sau trebuie să însemne PURITATE! Înseamnă sau trebuie să însemne MIȘCARE! Puritatea și mișcarea trebuie să fie apanajul tuturor. Și al viitorilor campioni olimpici, și al viitorilor anonimi ai alergărilor, aruncării și săriturilor. Un fost elev de-al meu, în prezent student la Facultatea de filologie din Iași, mi-a destăinuit că ar fi tare fericit, ca profesor, să nu aibă în clasa sa nici un elev care să copieze la teză sau să folosească mijloace necinstite în trecerea athletică... Iernile sînt grele, aici, la Cimpulung. Zăpadă multă. Alergarea în general, alergarea de performanță este... barată. Dar noi vom ridica bariera pe care ne-a pus-o pînă acum zăpada în calea mișcării. Printr-o soluție foarte simplă: pista de rumeguș. Peste rumeguș vom presăra sare, sarea va topi zăpada, iar gleznele nu vor avea de suferit. La iarnă vă vom invita pentru o fotografie în revista SPORT. Rivalitatea în atletism nu este o păstrare a secretului. Să învețe și alții de la noi, și învețe...»

Aspect de la întâlnirea «Penicilina» Iași—«Medicina» București. Aurica Căuneu trage și va obține punct, cu toată «zidul» medicinistelor. De la «Penicilina» mai pot fi văzute Ana Chirițescu, Florentina Dimitriu-Itu, Carolina Nan.

Fabrica de antibiotice «Penicilina» — Iași s-a impus pe piața mondială datorită produselor sale de calitate, recunoscute ca atare și solicitate în aproape 20 de țări din Europa și Asia. Dar, prospera fabrică ieșeană își face simțită existența și datorită... sportului. Reprezentativa feminină de volei a «Penicilinei» se numără printre formațiile frumuse din țară, cu îndreptățite aspirații la titlul de campioană națională.

Cum a reușit o echipă din provincie, pendinte de o modestă asociație sportivă, să urce treptele măiestriei pînă la un orizont de nivel, ne-am dat și mai bine seama în urma unei discuții avute cu tovarăsa Virginia ARDELEANU, directoarea fabricii.

— Am fost informați că sînteți o înflăcărată supporteră a echipei de volei.

— Sînt suportera oricărei activități impulsionate de suflet pasiunii.

— Chiar și atunci cînd pasiunea se manifestă unilateral?

— Cu fetele din echipa de volei nu este cazul. Iubesc colectivul pe care-l reprezintă. Sînt bune muncitoare. Multe dintre ele își completează studiile și

învață cu binc, iar pe terenul de sport luptă cu o ardoare de care noi, colegii lor de muncă, sîntem mindri.

— Dragostea este deci reciprocă...

— Eu personal le prețuiesc. Le ajut cu plăcere ori de cîte ori este cazul. Le consider ca pe niște surori mai tinere și mă bucur sincer de orice bucurie a lor. În mijlocul voleibalistelor am trăit clipe nespuse de frumoase cu prilejul căsătoriei Viorică Goia. I-am fost nașă.

— Grupul voleibalistelor intrunește doar fetele care joacă în prima divizie?

— Dacă s-ar rezuma numai la acestea tot ce-am clădit pînă acum s-ar năruși într-un viitor nu prea îndepărtat. La noi, în fabrică, voleiul se bucură de o deosebită popularitate. Pe lângă echipa mare, avem un lot de junioare, cu o echipă care activează în divizia școlară și mai avem trei grupe de copii, care în curînd vor deveni șase, toate pregătite de antrenori calificați, după un program judicios întocmit. Acesta ar fi nucleul voleiului de performanță. Mai există însă marea masă a salariaților. În timpul liber foarte multe salariate ale fabricii le poți întîlni în fața plaselor, jucînd volei. La noi, la Penicilina, voleiul și-a găsit casă bună.

G.Șt.

Echipa «Penicilinei». În mijloc, vrednicul ei antrenor, Nicolae Roibescu.

NU MAI SÎNTEM ACEIAȘI, EUSEBIO — pare să spună Dan în acest moment care înfățișează a patra secvență din palpitantul «serial» Eusebio—Dan Coe.

Cele patru manșe ne oferă un rezultat de egalitate: Eusebio a câștigat două, iar Dan a răspuns viguros în alte două.

Istoria celor patru întâlniri Eusebio—Dan (apărătorul român a lipsit la Lisabona, la 0—3 — «ceea ce explică scorul» — cum spun giuleștenii) reprezintă, de fapt, istoria călirii lui Dan și a echipei naționale. Dan recunoaște că a fost surclasat de Eusebio doar în prima manșă, când cele două ghiulele ale «mozambicanului» au perforat poarta noastră. De atunci, însă....

UN TANDEM RAR. Se întâmplă foarte rar ca fiul unui fotbalist de valoare să repete calitățile tatălui său. În fotbalul nostru, ca și în cel mondial, cazurile sînt foarte rare. Cel al cuplului Valentino Mazzola—Sandro Mazzola reprezintă un record al excepției. La noi în țară, ereditatea nu i-a favorizat nici ea pe fiii fotbaliștilor. Băieții lui Petschovschi, fiul lui Cotormani, urmașul lui Rudy Wetzer — sînt tot atâtea exemple în care descendenții au trăit și trăiesc în umbra părinților.

Dan Coe, fiul lui Duce Coe, reprezintă marea excepție a fotbalului nostru, în care fiul și-a întrecut tatăl.

*foto-
reportajul
nostru
fotbalistic*

DAN COE

fișă biografică

- 1941 8 septembrie, București. În casa fotbalistului internațional Duce Coe, în București, pe strada Virgil Pleșoianu nr. 74, se naște copilul Dan.
- 1946 Ultimul meci al lui Duce: Ciocanul—Sportul Studentesc (2—1).
- 1948 Dan începe interminabilele sale meciuri de fotbal pe strada Virgil Pleșoianu și pe străzile apropiate. Fotbaliștii Sandu Luca și Zeană îl remarcă și îi dau primele indicații.
- 1949—1951 Meciurile de fotbal sînt dublate de prelungite ședințe de natatie, la Rapid, cu antrenorul Szatmări. Terenul de fotbal se... deplasează spre Cutarida.
- 1952 Prima legitimare, la Rapid. Primul antrenor, Costea.
- 1953—1955 Dan joacă în toate posturile, fiind folosit cu precădere la mijlocul terenului. Sfidînd posturile, Dan devine golgheterul echipei.
- 1956 Primul an la juniori.
- 1957—1958 Dan nu lipsește din echipa de juniori a Rapidului. Fostul stoper Urecheatu se ocupă în mod special de vigurosul junior, pregătindu-l cu asiduitate. Părinții află abia acum că Dan desfășoară o activitate organizată în cadrul unei echipe de fotbal.
- 1959 Rapid câștigă campionatul republican de juniori. Dan joacă stoper în finala cu UTA, câștigată cu 4—0, pe stadionul Dinamo.
- 1960 Dan promovează la Tineret, dar fortează prea mult, și astfel, o hepatită îl îndepărtează timp de un an de pe terenul de fotbal.
- 1961 Dan recuperează «în stilul său personal» și debutează în prima divizie, pe postul de fundas dreapta, la Lupeni, într-un meci încheiat cu scorul de 1—1. Trio-ul apărării formate: Dan — Motroc — Macri.
- 1962 Duce se ocupă în mod special de fiul său, sfătindu-l, și altele, să nu ofere decît un singur culoar înaintasului așezat. În această perioadă, Dan simte pentru prima oară nevoia de a juca în centru.
- 1963 Antrenorul Roșculeț aplică «în premieră», la Rapid, ideea jocului cu 4 fundasi. Dan începe prin a fi fundas stînga, în cadrul formulei Greavu — Motroc — Langa — Dan; apoi își reia postul de stoper, dar comite greșeli, plecînd deseori înainte. (Valentin Stănescu va organiza, la Rapid, sistemul cu patru fundasi, dînd semnalul ascensiunii Rapidului). Dan debutează în echipa națională, la București, în minutul 30 al meciului cu R.D. Germană (3—2). El îl înlocuiește pe Nelu Nunweiler, aflat în zi slabă. După debut, Dan își păstrează locul în echipa națională, excelînd mai ales în cele două partide cu Bulgaria (2—1 și 1—0) în cadrul preliminarilor olimpice. Tandemul Nunweiler, III — Dan începe să fie o forță a echipei naționale.
- 1965 Dan devine «seful apărării» Rapidului, fiind totodată un stilp al echipei naționale.
- 1967 Rapid cucerește, pentru prima oară, titlul de campioană republicană.
- 1968 Dan are o perioadă de eclipsă, care pare să anunte declinul formei sportive a internaționalului, după 10 ani de fotbal activ.
- 1969 Dan recucerește încrederea selecționerilor. El îmbracă din nou tricoul echipei naționale, la Atena, unde face o partidă bună. Peste numai o lună, Dan strălucește în memorabilul meci de la Lausanne. În sfîrșit, în toamna aceluiași an, Dan trăiește bucuria calificării echipei naționale pentru Mexic. El îmbracă al 39-lea tricou al echipei naționale, în ziua de 16 noiembrie. Abia după victoria echipei, Dan regretă timpul irosit în anul 1968, gîndindu-se că ar fi putut să fie la un pas de recordul absolut al lui Bodola, detinător al a 48 de tricouri.
- 1970 Dan e hotărît să bată toate recordurile de pregătire, pentru a servi echipa națională și pentru a ajunge, la sfîrșitul anului, în imediată apropiere a recordmanului Bodola.

COLECȚIONARUL. Dan are o adevărată pasiune în colecționarea amintirilor sale de pe terenul de fotbal. Nenumărate albume immortalizează momentele prodigioase ale «aventurii» fotbalistice. La loc de cinste se află, bineînțeles, întâlnirile cu Eusebio. Marea fotografie a schimbului de tricouri, pe care Dan ne-o oferă nouă, cititorilor, este prima impresie vizuală pe care o întâlnești la deschiderea ușii apartamentului său de pe Bulevardul 1 Mai. În ceea ce privește caricatura din mîna dreaptă, ea este darul unui talentat actor giuleștean.

TRIO-UL VESELIEI. Iată familia lui Dan, pe care o leagă și o altă pasiune comună: aceea pentru muzica ușoară, și mai ales pentru jaz. După cum vedeți, micuța Dana încearcă să devoreze («la propriu») discul celebrului cîntăreț Dean Martin.

Trebuie să vă precizăm că melomanul Dan a făcut investiții deosebite pentru obținerea unei sonorități perfecte în apartamentul său. Marele picup care cîntă non-stop în apartamentul fotbalistului feroviar are o interesantă instalație de megafone în toate colțurile.

Cine ar putea crede că masivul și asprul fundaș Dan Coe este capabil să petreacă ore în șir în fața magnetofonului, pe care-l îngrijește ca pe un obiect insuflit?

SCAUNELE. Elegantele scaune «stil» din apartamentul lui Dan poartă, așa cum se vede în fotografie, trei tricouri celebre, care reprezintă trei momente cheie din viața fotbalistului nostru. Pe scaunul din stînga noastră se află tricoul lui Facchetti, pe care Dan l-a îmbrăcat după partida de la Neapole (1-3), care ar fi putut să se termine foarte bine cu un alt scor. În mijloc se află celebrul tricou al lui Eusebio, pe care și l-ar dori orice fotbalist din lume. În dreapta, se află un tricou mai puțin celebru (cel al elvețianului Pirmin Stierli), dar care reprezintă pentru amintirile lui Dan momentul de vîrf: cel al nopții de la Lausanne, care a decis calificarea echipei României în turneul final al campionatului mondial, după mai bine de trei decenii.

CINE AR FI CREZUT? Într-adevăr, cine ar fi crezut, acum un an, că marele Eusebio își va da de visurile spulberate pe stadionul «23 August», adică pe stadionul pe care, acum patru ani și ceva, el, Eusebio, deși învins, avea o stea rălucitoare, care avea să ajungă la zenit, în vara anului 1966, la Londra?

Fotografia noastră reprezintă un moment din meciul România-Portugalia 1-0. Faza pare edificatoare. Eusebio este suus unui marcaj atent, neutralizare. Încadrat de Dan și de Dinu, Eusebio caută să arunce în luptă ultimele sale forțe, dar, după cum se vede, «zarurile au fost uncate». Să sperăm, așa cum spunea Dan, că meciul 1970 va pune în valoare marele efort al hipei naționale a României de-a lungul anului 1969.

RIPENSIA în trei ... generații

Unul dintre cluburile noastre cele mai cunoscute înainte de război și care a făcut cunoscut fotbalul românesc de-a lungul și de-a latul Europei a fost RIPENSIA TIMIȘOARA. Clubul a fost înființat în 1928 de către un grup de tineri entuziaști, avându-l în frunte pe Balaș Deneș, selecționerul de mai târziu al Ripensiei. Culorile clubului au fost galben și roșu.

Între anii 1928—1932 echipa ia parte la campionatele ligii de vest. Este epoca de aur a unei alte echipe timișorene — Chinezul. Ripensia între timp se consolidează, caută jucători în Timișoara și Banat. În acea vreme Timișoara nu ducea lipsă de talente fotbalistice, iar cartierul Mehala era un adevărat izvor nesecat de talente. Ripensia începe fotbalul de performanță în 1930. Jucătorii acestei mari echipe erau profesioniști. Dar erau obligați să aibă și servicii. Toți erau salariați la primăria orașului Timișoara, iar primarul — dr. Cornel Lazăr — era și președintele clubului. De menționat de la început că, în afară de jucători, Ripensia nu avea nici un salariat al său care să fie plătit de către club. Toți activiștii clubului, de la președinte și până la «sprăvnicul» echipei, erau voluntari. Și totuși, clubul avea un salariat: «taica» Lazăr de la Electrica, magazionerul, cismarul, «spălătoreasa», cel care transporta echipamentul la meciuri etc.

În 1932 s-a organizat pentru prima oară în România campionatul național, sistem divizie, cu două serii a câte șapte echipe. Ripensia câștigă seria I, și învingând în finală pe Universitatea Cluj, câștigătoare celeilalte serii (5—3 la Timișoara și 0—0 la Cluj), devine PRIMA CAMPIONĂ NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI sistem diviziei. A fost doar un început de performanțe răsunătoare. Ripensia mai câștigă campionatul național de trei ori: în 1935, 1936 și 1938.

În 1933—1934 s-a organizat pentru prima oară «CUPA ROMÂNIEI». Prima Cupă a fost câștigată de Ripensia. Încă o dată în 1935—1936 în vitrina de trofee a Ripensiei a poposit «Cupa României». De două ori în 1935 și 1937 Ripensia joacă în finală. Iată și formația de bază a Ripensiei în perioada ei de glorie: Pavlovici-Bürger, Hocsary-Deheleanu, Kotormany, Lacatoș-Bindea, Beke, Ciolac, Schwartz, Dobay. Au mai jucat la Ripensia în această perioadă: Zombori, Lazăr, Moravetz, Gall, Oprean, Marcu, Chirolu, Regdom, Agner ș.a. Au intrat în istoria fotbalului românesc duelurile Ripensiei cu Venus, Rapid, «U», Unirea Tricolor, Gloria Arad, Juventus etc. Apariția pe teren a Ripensiei era garanția unui joc frumos, ofensiv, cu multe goluri. Ripensia avea susținători și admiratori în toată țara. Ea era cunoscută în toată Europa. Jucă-

torii ei erau prezenți toți în echipa națională a României, de multe ori jucând și câte 8—9 jucători de la Ripensia: «făchirul» (Kotormany) «calul» (Dobay) «șirleaz» (Bindea) «magicianul» (Schwartz) «subțitul» Deheleanu și, mai presus de toți, cel mai mare produs al Ripensiei, Ghiță Ciolac, «bănățeanul» din Comloșul mare, care încinta și fascina adversarii, spectatorii. Ripensiștii devin idoli tineretului, despre ei se povestesc basme despre: «făchirul cu magnet în cap», despre «piciorul sting interzis al lui Dobay», despre «Bindeu care ascunde mingea», «Jolly-joker-ul Ghiță Ciolac etc etc.

Mari echipe ca Ferencvaros, Milan, B.S.K. Belgrad, Slavia Praga, Admir Viena, Austria Viena, Gradianski Zagreb, Leicester City, Hungaria și multe altele, înclină steagul în fața Ripensiei. În echipa națională Dobay a jucat de 41 ori, Ciolac (24), Bindea (27), Pavlovici (18), Bürger (34), Schwartz (10), Kotormany (9), Deheleanu (5) etc. În tricoul cu stema țării pe piept, Bindea a marcat 11 goluri, Dobay 20, Ciolac 13, Schwartz 8 etc.

Ce făcea ca Ripensia să fie o echipă mare și iubită? Iată, ne spune Lucaclu Aurel, fostul secretar general al Ripensiei: «Toți jucătorii formau o familie, erau ca 11 frați. Se într-ajutorau pe teren și în afara lui. Ripensia cultiva cinstea, dragostea de patrie, de club, fair-play-ul. Practica un joc tehnic, cu multe pase, fără durități. Niciodată un jucător al Ripensiei nu a fost eliminat de pe teren». Era epoca de glorie a Ripensiei, a fotbalului românesc.

Vine apoi schimbarea generațiilor. Unii jucători pleacă, alții vin: Simatoc, Minc, Jivcoviici, Vodă, Andreescu, Ion Vasile, Androvici, Jurcă, Zarici alături de mai bătrînii Bindea, Chirolu, Pavlovici. Dar rezultatele nu mai sînt la nivelul epocii de glorie. Ripensia ocupă următoarele locuri în clasament: 1939 locul 2, 1940 locul 6 și 1941 locul 3.

PERIOADA DE DUPĂ 1945

După terminarea războiului, în campionatul 1946-47 Ripensia este repartizată în divizia C, seria V-B și câștigă seria. În ediția 1947-48 a campionatului național, Ripensia joacă în divizia B, seria a III-a și ocupă locul 8.

Dar principala preocupare a Ripensiei sînt acum juniorii. Se formează o echipă extraordinară antrenată de Bindea și Deheleanu, care anunță revenirea la gloria de altă dată. Juniorii Ripensiei susțin în campionatul Timișoarei —

Celebra înaintare a Ripensiei și... «făchirul» ei: Bindea, Beke, Ciolac, Schwartz, Dobay și... Kotormany.

Juniorii Ripensiei, campioni naționali în 1948: Vulcănescu, Crașovan, I. Laza, Bucurescu, Glișici, Crașovan II, Mixici, Florescu, Ertl, Roman, Bittenbinder (de la stînga spre dreapta).

Ripensia de azi. Rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: Bodrojan, Vuici, Erdely, Kalinin, antrenorul Drăghiescu, Dobindă, Petrovici, Grozăvescu, Kun I, Ujlaky, Fülöp, Dima. Rîndul din mijloc: Popa, Vidac. Rîndul de jos: Stroe, Roxin, Panici, Mayer, Rotaru și Drăghiescu. Lipsesc din fotografie: Mafa, Ilie, Seceleanu, Surdan.

ediția 1948 — 14 meciuri, câștigă 13 și obțin un meci egal, marcînd 59 de goluri și primind doar 9. Cu 27 de puncte din 28 posibile, Ripensia devine campioana Timișoarei, cucerind dreptul de a juca mai departe în campionatul național de juniori, pe care-l câștigă aducînd astfel Timișoarei PRIMUL TITLU DE CAMPIONI NAȚIONALI de după război. În deschidere, pe stadionul Giulești, la meciul Românie-Bulgaria (3—2), juniorii Ripensiei îi înving pe cei de la Concordia Ploiești cu 5—2. Iată formația campionilor: Crașovan II — Laza, Roman — Ertl, Lazici, Vulcănescu — Crașovan I, Bucurescu, Nicolin, Florescu, Glișici.

Poate că această echipă aducea Ripensiei strălucirea de altă dată, dar din lipsă de fonduri echipe se desființează.

Și am ajuns la Ripensia de azi, reînființată anul trecut. Deocamdată ea evoluează neconcludent în divizia B, seria a II-a. La finele turului ocupă locul 4 în clasament, la 2 puncte de prima clasată. Dar posibilitățile echipei sînt mai mari decît arată locul din clasament. Din lotul actual citiva jucători au calități fizice și tehnice remarcabile: Surdan, Kalinin, Fülöp, Kun I, Dobindă, Panici, Seceleanu, Ilie, Erdely și, mai ales, tînărul Drăghiescu. Aceștia ca și colegii lor din lot, încearcă acum să readucă Ripensia în primul eșalon al fotbalului românesc. Condiții de pregătire au. Organele locale, conducerea tehnică sprijină această muncă de mare răspundere pentru fotbalul timișorean.

În retur, jucătorii Ripensiei vor trebui însă să cultive mai mult calitățile tradiționale ale ripensiștilor, prietenia pe terenul de joc și în afara lui, dragostea pentru culorile clubului, respectul pentru adversar, să exerseze pentru obținerea unei tehnici la nivelul fotbalului de azi. Ei vor trebui să se pregătească mereu și rezultatele, sîntem conșinși, nu vor întârzia. Să nu uite jucătorii Ripensiei, ai celei de a treia generații, că poartă pe piept un nume glorios al fotbalului românesc. Și acest lucru obligă!

Georghe GLIȘICI

«Tribunalul Militar Teritorial București a respins recursul fotbalistului ALEXANDRU BOC, sentința de condamnare la 2 ani și 6 luni închisoare corecțională rămânind, astfel, definitivă.»

„SPORTUL”

Prezent la procesul lui BOC

...«Boc Alexandru, figură marcantă în fotbalul nostru, a îmbrăcat peste haina celebrității o altă haină: a infractorilor, a oamenilor care încalcă legea penală. E trist pentru el, e trist pentru iubitorii sportului să-l vadă în boxa acuzaților, după ce, pe stadioane, l-au aplaudat și adulat. Și totul s-a petrecut într-o noapte, această «noapte a păcatelor» de 4/5 iulie 1969, când inculpatul a lovit foarte grav un cetățean, obligându-l să suporte un tratament medical îndelungat, să poarte aparat gipsat, rămânind un suferind pentru toată viața.»

Pentru fapta comisă, Alexandru Boc a fost condamnat la 2 1/2 ani închisoare corecțională dar la recurs, considerându-se că probațiunea are lipsuri în ceea ce privește aspectul tehnic-medical, s-a dispus reanchetarea de către procuratură și iată-l azi din nou, pe Alexandru Boc în fața instanței...

Cu aceste cuvinte, a început procurorul rechizitoriul său în procesul lui Boc. Sala era arhiplină. Veniseră să-l vadă colegii de echipă și de club, rude, prieteni, admiratori. Unora nu le venea să creadă. Erau convingiți că vor asista la o simplă... formalitate, la capătul căreia Boc va fi achitat și... urcat în trenul de Brașov, pentru a ajunge la Poiana, unde era lotul național înaintea meciului cu Grecia. Cei mai mulți însă ascultau concentrați, stăpîniți de gravitatea momentului.

În fața tucurilor procurorul a derulat cu încetinitor un film a cărui acțiune a durat, se pare, doar un minut. Un minut în care Boc a coborît singur de pe piedestalul pe care îl înălțaseră talentul și munca, prietenii și admiratorii. Dar să «vizionăm» acest film pe secvențe, așa cum a fost el înfățișat la tribunal.

Secvența I. Barul Athénée Palace. Ora 3 noaptea. Semiîntuneric, fum. Atmosferă specifică. Alexandru Boc împreună cu trei prieteni, balerinul Cornel Patrichi, Vladimir Kohn și Nicolae Ivan constată că pe masa lor a aterizat un pachet de țigări aruncat de la o masă vecină.

Secvența II. Patrichi cere socoteală omului din spatele său, A. Ghenoiu, care îl injură, iar Patrichi răspunde cu aceeași monedă. Intervine Boc.

Secvența III. Iritat de injuriile lui A.G., Boc se duce la masa acestuia pentru a-i cere socoteală. G. face o mișcare cu capul, care e interpretată drept intenție de a lovi și Boc îl ia de după gît stil «cravată», îl lovește cu pumnul și apoi, lovindu-l mereu, îl tirăște pînă în hol.

Secvența IV. Este momentul cînd se finalizează infracțiunea. Victima este înghesuită lîngă un perete, lovită cu pumnii și cu picioarele pînă cînd cade, iar Boc este dezangajat de către ospătarul B.G., care-l prinde pe la spate.

Secvența V. Cu ambele oase ale gabei stîngi fracturate, A.G. este transportat afară, iar Boc cu prietenii săi revin la masă unde, la interpelarea unui ospătar, Boc răspunde: «Trebuia să fie omorît» (declarație din instanță).

De-acum secvențele pot fi derulate cu viteză normală. La primele cercetări, A. Boc recunoaște că e singurul vinovat. În fața instanței declară însă că el n-a dat decît un pumn, iar Patrichi, Kohn și ospătarul au desăvîrșit restul. La noile cercetări, după casarea sentinței, Boc scoate din cauză pe ospătari și aruncă vina doar pe cei doi prieteni. Aflat în turneu în străinătate, Patrichi află de întorsătura care o iau lucrurile și revine în țară. Decis, se adresează procuraturii, declarînd tot ce știe. Între timp, victima este imobilizată la pat, situație care durează de peste patru luni.

Aici se sfîrșesc faptele și începe fabulația. Unii se îmbată cu iluzii despre precinse forte capabile să-l scoată basma curată pe Boc, deoarece e... fotbalist. În imaginația lor — așa cum arăta procurorul — există două legi penale: una pentru oamenii de rînd, alta pentru fotbalistii de valoare. Și tot acești naivi, citind în ziar că sentința a fost casată, își alimentează falsele supoziții, neștiind că rejudecarea s-a dispus pentru o carență privind probele, fapt ce se poate întîmpla în orice proces.

«Simt o deosebită satisfacție, va declara avocatul victimei, că adevărul a ieșit la iveală. Dacă această infracțiune ar fi fost făcută de un profesor, muncitor, medic etc. lucrurile s-ar fi clarificat de mult. Nu înțeleg de ce atîta clementă pentru Boc, care ia de guler pe un om, îl izbeste cu pumnii și picioarele pînă îl lasă pe podea. Este aceasta o faptă de om?»

Cei doi apărători ai lui Boc au luat cuvîntul pentru a-și expune punctul de vedere.

«S-a dramatizat fără justificare întîmplarea. Nu înțelegem, a spus unul dintre ei, de ce asemenea fapte, care se întîmplă frecvent într-o anumită lume (!?) se dramatizează. În depozițiile martorilor există multe contradicții, ceea ce nu permite să se ajungă la concluzia că cel care a lovit în final pe A.G. este Boc. Întrebarea este: «Atunci cine l-a lovit?». Ca apărător, nu pot răspunde. Există un dubiu și conform regulii «in dubio pro reo» (în caz de îndoială, se judecă în favoarea acuzatului, n.n.). Și-apoi, Boc a fost provocat; în urma injuriilor el a simțit o tulburare în sentimentul onoarei. Cer a se aplica scuza provocării.»

Luînd din noi cuvîntul, procurorul a arătat că «scuză provocării nu se admite decît dacă tulburarea este produsă de violență, atingere gravă a demnității sau altă faptă ilicită gravă. O injurie nu-ți dă dreptul să schilodești un

om, sa-l ițai infirm pe toată viața. Cît privește cine a lovit, sînt cel puțin trei martori care l-au văzut numai pe Boc bătîndu-l pe A.G.»

La capătul acestor rînduri se impune o recapitulare. S-a încercat a se da vina pe prietenii lui Boc. S-a încercat să se arate că totul s-a petrecut în învălmășeală, autorul rămînînd necunoscut. S-a încercat să se spună că fracturile au provenit... din alte cauze! Au fost naivi care au crezut că totul se va mușamaliza. Că există două coduri penale, că «forțele fotbalului» sînt mai puternice decît legile statului socialist. Mai sînt oare asemenea naivi și acum?

În încheiere, să dăm cuvîntul tot procurorului: «Alexandru Boc a comis infracțiunea. Este autorul material. Dar există și autori morali. Vinovați moralmente sînt toți acei admiratori care l-au atras în miez de noapte prin baruri și restaurante. Vinovați sînt colegii de club, antrenorii de la echipa Dinamo, cărora presa le-a semnalat de multe ori comportarea netică a lui Boc, dar au tolerat-o.»

Din păcate acești vinovați moralmente nu cad sub incidența legii penale. Inacțiunea lor explică însă de ce acest jucător laudat a ajuns în boxa acuzaților.»

La a doua judecare a procesului, Boc a fost condamnat — ca și prima oară — la doi ani și jumătate închisoare corecțională.

Recursul a fost respins, sentința instanței de fond rămînînd astfel definitivă. Încadrîndu-se în prevederile Decretului 591 din 21 august 1969, Boc urmează să execute doi ani și o lună închisoare corecțională.

Desigur, în legătură cu acest proces s-ar putea scrie multe. Considerăm însă că acum orice comentarii sînt de prisos. Procurorul instanței de fond a exprimat limpede părerea tuturor oamenilor de bună credință, a iubitorilor sportului, ce își admiră «idolii» — cînd aceștia merită — dar care nu se lasă orbiți de pasiunea pentru fotbal, tolerîndu-le faptele antisociale.

Iar noi am relatat cele petrecute la rejudecarea procesului lui Boc pentru a da de gîndit. Antrenorilor, jucătorilor — în primul rînd.

Sever NORAN

Sofia, 27 octombrie 1968. Bulgaria — Olanda 2—0. Bonev, în acțiunea care a dus la acordarea loviturii de pedeapsă. El va executa penalizarea, deschizând scorul.

lată, deci, că Bulgaria se califică pentru a treia oară consecutiv în turneul final al campionatului mondial. Performanța trebuie apreciată în mod special, deoarece «clubul echipelor cu trei participări consecutive» este destul de restrâns. În orice caz, succesul fotbalistilor bulgari confirmă o ascensiune de fond a fotbalului bulgar, care a demonstrat, în ultimul deceniu, suficiente calități de tehnicitate, de maturitate tactică și de vigoare athletică, cu alte cuvinte — calități indispensabile practicării unui fotbal modern.

Pentru cititorii revistei «Sport», am ales ca interlocutor pe binecunoscutul fotbalist Iakimov, cel care a sedus destui ochi de experți, în Anglia, prin înde-

minarea sa, tip Rivera, și prin gândirea sa tactică deosebită, care a făcut din el, deseori, «creierul electronic» al echipei bulgare.

Pe Iakimov l-am întâlnit într-un moment nefavorabil reporterului, după meciul pe care echipa internaționalului T.S.K.A. — Septemvriscoie Zname l-a pierdut în fața lui Akademik. Deși afectat de infringemente, Iakimov a răspuns întrebărilor mele, aflând că este vorba de o corespondență pentru o revistă românească.

— Ce părere aveți despre calificarea echipei bulgare?

— Marea performanță este aceea că ne calificăm pentru a treia oară consecutiv. În egală măsură, sîntem fericiți că putem fi prezenți în Mexic într-o perioadă cînd

te în Italia. Calificarea din acest an, deși în compania unor echipe puternice, a fost realizată după numai șase jocuri. Desigur că cifrele nu spun întotdeauna totul, dar trebuie să ținem seama și de ele.

— Ce perspective vedeți echipei bulgare în Mexic?

— Aș vrea să facem jocuri bune. Avem obligații mari. O echipă calificată pentru a treia oară consecutiv în campionatul mondial nu-și mai poate permite luxul de a încheia seria așa cum s-a întâmplat cu noi în Chile și în Anglia. Sîntem avantajăți și de faptul că echipa Ungariei, care ne-a «executat», atît în Chile cît și în Anglia, a fost eliminată de Cehoslovacia. Eu cred că vom juca mult mai bine și ne vom putea califica pentru sferturile competiției.

— Ce jucători vă plac mai mult din echipa Bulgariei?

— Trebuie să-l remarc pe tînărul portar Simeonov, foarte bun în toate jocurile și excepțional în dificila partidă cu Olanda, susținută în deplasare. De asemenea, trebuie să-l amintesc pe fundașul Șalamanov, pe care-l consider ca unul dintre cei mai buni apărători europeni. În sfîrșit, numele lui Asparuhov nu mai are nevoie de argumentări speciale.

— La care eu am să-mi permit să-l adaug și pe Iakimov, cu cele 52 de tricouri ale sale... În altă ordine de idei, aș vrea să-mi spuneți ce părere aveți despre calificarea echipei României și, în general, despre fotbalistii români?

— Pe fotbalistii români n-am prea avut prilejul să-i văd în ultima vreme. Dar calificarea pentru turneul final, după dispute aprige, cu echipe puternice, imi confirmă faptul că fotbalul românesc, în general, este în progres.

— Ce doriți să transmiteți fotbalistilor români?

— Le urez, acum, la început de an, să joace «sfertul de finală» în Mexic, împotriva echipei mele...

IAKIMOV

ROMÂNIA-BULGARIA în „sferturile mexicane“ ?

FILIPOV

JEKOV

ALADJOV

Sofia, 15 iunie 1969. Bulgaria—Polonia 4—1. Asparuhov (9) este pîzil cu strîșnicie de 4 apărători polonezi.

nenumerate echipe naționale de prim rang, începînd cu Argentina și terminînd cu Iugoslavia, vor fi absente.

— Credeți că actuala echipă a Bulgariei este mai puternică decît aceea din anii trecuți?

— Fără îndoială, da. Jucătorii noștri s-au călit și s-au omogenizat, după destule meciuri tari. Și apoi, mai există un element concret de comparație. Precedentele două calificări au fost asigurate abia după meciuri de baraj, ambele desfășura-

MICROFIȘA ECHIBEI NAȚIONALE A BULGARIEI DE PE COPERTA ULTIMĂ A REVISTEI NOSTRE: SIMEONOV Simeon — J.S.K. Slavia, 23 de ani, 24 de selecții în A; ȘALAMANOV Alexandr — J.S.K. Slavia, 28 de ani, 23; PENEV Dimităr — T.S.K.A., 24 de ani, 37; GAGANELOV Boris — T.S.K.A., 28 de ani, 36; JECEV Dobromir — Levski-Spartak, 27 de ani, 36; DIMITROV Ivan — Akademik, 34 de ani, 62; POPOV Gheorghî — Trakia Plovdiv, 25 de ani, 11; BONEV Hristo — Lokomotiv Plovdiv, 22 de ani, 18; ASPARUHOV Gheorghî — Levski Spartak — 28 de ani, 41; IAKIMOV Dimităr — T.S.K.A., 28 de ani, 52; DERMENDJIEV Dinco — Trakia, 28 de ani, 29.

MAREA SURPRIZĂ 1969

O serie de cotidiene sportive au inclus în chestionarul bilanțurilor lor de sfârșit de an întrebarea: «Care a fost cea mai mare surpriză a anului?».

În materie de fotbal, cred că nu greșim afirmând că cea mai mare surpriză a anului fotbalistic 1969 a fost eliminarea din C.C.E. a celebrei A.C. Milan (deținătoarea Cupei intercontinentale) de către formația olandeză Feyenoord.

După un 0-1 la limită, «concedat» la Milano (a înscris Combin), olandezii au izbutit să câștige returul cu 2-0, după prelungiri, prin golurile înscrise de Jansen și Hanigen.

Marea surpriză s-a produs! Să fi fost oare absența lui Rivera cauza înfrângerii milanezilor?

Micul nostru fotoreportaj vă prezintă câteva momente din jocul retur, jocul victoriei olandeze.

1. Kindwall (Feyenoord), celebrul atacant... suedez, trece de Schnellinger.

2. Gooool! Jansen (cel cu mingea în mîini) a deschis scorul în meciul victoriei. Cudicini, la pămînt, trece printr-un moment greu.

3. Happel, antrenorul olandezilor, urmărește concentrat eforturile echipei sale...

4. Vestiarul victoriei olandeze...

1000 !

Iată și momentul întîm în care Pele percepe din plin că a înscris al o mielea gol. Trebuie să recunoaștem că îmbrățișarea Pele-minge întrunește toate elementele de sinceritate totală. Într-adevăr, nu știm cîți fotbaliști au iubit mingea mai mult decît uimitorul Edson Arantes do Nascimento.

Golul o mie a fost înscris în minutul 78 al unei partide Santos-Vasco da Gama, pe stadionul Maracana.

Cadrul grandios n-a fost estompat decît de faptul că Pele a înscris din... penalty. Dar, un penalty de neuitat...

CONSTELAȚIA IUGOSLAVĂ

Într-o perioadă cînd se vorbește mai mult despre constelațiile mexicane, iată o fotografie cu 11 stele veritabile, pe care le-a adunat marea forță de gravitație a fotbalului.

Este vorba de echipa de o'd-boys a Iugoslaviei, care se întrunește deseori pentru a regăsi anii tinereții.

Pentru a justifica epitetul de constelație, e suficient să vă amintim numele faimoșilor jucători iugoslavi ai acestui «unsprezece».

În picioare: Krivokuca, Horvath, Stankovici, Ciolici, Bobek, Zebeg, Ogneanov.

Jos: Mitici, Ceaikovski, Boskov, Vukas.

O FOTOGRAFIE DE ADIO

Iată una dintre ilustrațiile la care multiplul nostru campion de bob, Ion Panturu (primul din stînga), ține nespus de mult. El și coechipierul său, Nicolae Neagoe (al doilea din dreapta), au fost surprinși de către un norocos fotoreporter de la U.P.I., împreună cu componenții altor două echipe de renume mondial. Este vorba de italianii Luciano de Poolis și multiplul campion mondial Eugenio Monti, precum și de vest-germanii Horst Floth și Pepi Bader, vice-campioni olimpici. O asemenea ilustrație nu va mai putea fi reeditată la viitoarele europene și mondiale, întrucît, după cum se știe, italianul Monti a spus «adios» bolidului de oțel.

ÎN CURÎND PE BÎRNĂ...

«La capătul unei activități sportive de 13 ani ca boxer — ne scrie Pavel Dumitrache din Orașul Dr. Petru Groza — antrenez o echipă de box, din cadrul Grupului Școlar Miner. Pe lângă această muncă, în care rezultatele sînt mulțumitoare, cea mai mare «performanță» din viața mea o reprezintă însă micuța gimnastă Emma Simona Grenzer, de prețuirea căreia mă ocup încă de cînd avea două luni. Sper să devină o gimnastă mare. Sînt încurajat de progresele ei rapide, de care vă puteți convinge și dumneavoastră privind imaginea alăturată, realizată în ziua în care Simona a împlinit un an și patru luni.»

La rîndul nostru îi dorim tinerei gimnaste multe titluri de campioană!

catrene sportive

Gimnastelor noastre

Sperînd să aibă-o formă nouă,
Ne poartă gîndul și la ele:
Pentru logodnă le dăm două
Și pentru Munchen... cinci inele

Boberilor noștri

La concurs, vă dăm de știre
O soluție grozavă:
Voi să n-aveți la sosire
Nici măcar un... bob zăbavă!

Victor HILMU

RECORDUL A FOST AMÎNAT

Sportivul care suride cu atîta optimism este cunoscutul patinator din R.F. a Germaniei, Erhard Keller, recordman mondial la proba de 500 de metri cu o performanță de 39,2 secunde. Nu demult, în cadrul unui concurs desfășurat la Inzell, Keller a făcut o tentativă de doborîre a propriului record, care a eșuat însă. Campionul olimpic a cucerit, totuși, primul loc în concursul respectiv cu rezultatul de 40,5 sec. performanță foarte bună pentru începutul sezonului. Iată de ce simbolul recordmanului mondial nu este deloc deplasat: recordul lumii — pare a gîndi el — a suferit, doar o amînare!

VIS DE IARNĂ

În iarna aceasta nu ne mai putem plînge că ducem lipsă de zăpadă. Și abundența de omăt ne atrage irezistibil spre munți. Pasiunea pentru schi poate fi satisfăcută din plin. Iată o imagine mult visată de toți acei care iubesc muntele, iarna. Un vis ușor de transformat în realitate de oricare dintre dumneavoastră, stîmțați cititori. Excursie plăcută!

DIN TRECUTUL TENISULUI ROMÂNESC

Cunoscut la sfîrșitul secolului trecut în țara noastră, tenisul de cîmp se răspîndește în marile orașe din România într-o perioadă relativ scurtă, astfel că pînă în anul 1914 sînt cunoscute cluburi de tenis în București, Galați, Craiova, Timișoara, Cluj, Arad etc. Trebuie însă menționat faptul că numărul celor care practicau «sportul alb» era foarte restrîns, el constituind un apanaj al «elitei». În Capitală primul club, numit «Raquet», s-a înființat în 1899. A urmat Doherty, în 1906. Adevăratul început al tenisului bucureștean trebuie însă legat de numele lui Mircea Ionomu care, reîntors de la studii din Franța, în 1908, se ocupă de organizarea și animarea acestui joc. Împreună cu M. Berceanu și G. Căracostas, el înființează în 1910 Tenis Club Român (TCR), care o perioadă îndelungată a fost promotorul tenisului în Capitală prin organizarea de concursuri care cuprîneau și întreceri feminine și un campionat școlar. Mircea Ionomu a fost cîștigătorul celui mai mare concurs din 1908, campionatele naționale neputîndu-se organiza deoarece nu exista încă un for central de conducere care să poată acorda titlurile. După anul 1912, cînd s-a înființat F.S.S.R., s-au organizat adevărate campionate naționale care prevedeau toate probele.

În perioada interbelică tenisul românesc se face cunoscut și pe arena internațională, în special prin Nicolae Mișu, unul dintre marii jucători de după primul război mondial.

Prima confruntare internațională de proporții a fost participarea tenismenilor noștri la jocurile interaliatice de la Paris — 1919. În acest timp Nicolae Mișu repunează succese remarcabile

la Monte Carlo, Cannes, Wimbledon, Bruxelles ș.a. În 1922 are loc prima ediție a campionatelor internaționale ale României, competiție ce va deveni tradițională. Printre marile competiții internaționale, la care am participat în această vreme, amîncîm prima noastră confruntare în «Cupa Davis» în 1922, cînd pierdem în fața Indiei cu 0—5 și concursul de tenis din cadrul Jocurilor Olimpice de la Paris din 1924.

Înființarea în luna martie 1929 a «Uniunii Societăților Române de Tenis», care ulterior devine «Federația Română de Tenis» a însemnat o etapă superioară în organizarea acestei discipline sportive. În 1930 putem aminti ca eveniment remarcabil pe plan intern organizarea primelor campio-

nate universitare la tenis, iar pe plan internațional participarea noastră la prima ediție (experimentală) a «Balkanadei» de la Atena, unde cucerim un loc înfrî prin Goleșcu la simplu femei. O serie de jucători calențați își fac apariția în acești ani; prin rezultatele lor, ei au prefigurat marile succese ale tenisului românesc de azi. Printre ei îi amintim pe Schmidt, Caralulis, Tănăsescu, Rurac etc.

În ultimii ani, tenisul românesc s-a afirmat puternic pe plan internațional, în special prin rezultatele obținute de Ion Țiriac și Ilie Năstase. Aceste succese au culminat cu calificarea în acest an a echipei noastre în finala «Cupei Davis»

Ioan TODAN

Doi «dubluri» în costume sportive de epocă. În stînga, dublul feminin Cămărășescu—Căpîtănescu, campion în 1913. În dreapta o imagine din 1926: San Galli—Rosetti.

PREMIUL NAȚIUNILOR

Iată că și călăreții pot fi campioni acum, în sezonul alb. În manejul din Geneva a avut loc concursul hipic internațional dotat cu Premiul Națiunilor. Primul loc a revenit echipei R.F. a Germaniei, pe care o puteți vedea în imagine. De la stînga la dreapta: L. Merkel cu calul Sir, H. Steenkens cu Simona, H. Schridde cu Heureka și A. Schockenmohle cu Donald Rex.

COORDONATELE UNEI VIETI*

«...Era vremea cînd tînărul muncea pînă noaptea tîrziu ca să-și facă un rost în viață. Pușinele ore libere ce-i rămîneau le jertfea sportului. Se antrena la lumina lunii. Era membru component al locului Olimpic al S.U.A. Izbucnirea primului război mondial l-a împiedicat să cucerească o medalie olimpică, pe care o merita, după acel

loc V ocupat la J.O. de la Stockholm, în 1912. Famosul sprinter Charles W. Paddock a spus: «Îmi aduc aminte despre el: nu era un atlet înnăscut, pe cît de mare îi era puterea de luptă...».

Folosind un stil sobru, vehiculînd între dace și evenimente cunoscute, utilizînd o bibliografie competentă și, mai ales, avînd contacte permanente cu eroul său, dr. Heinz Schöbel, președintele C.O. al R.D.G., a oferit cititorilor un prețios volum despre Avery Brundage, volum din care am reprodus fragmentul de mai sus.

Autorul reține patru caracteristici ale vieții eroului său. În primul rînd a fost un atlet desăvirșit, obținînd de mai multe ori titlul de campion al S.U.A. Apoi a dus o activitate neobosită în calitate de conducător al activității sportive din țara sa. A ocupat diferite funcții în sportul internațional, fapt care l-a situat în fruntea sportului amator mondial, fiind ales președinte al Comitetului Olimpic Internațional. O altă latură a activității lui Avery Brundage a fost aceea a confecționării de materiale sportive, în inventarea unui echipament superior. Apoi, cu ani mai tîrziu, el și-a adus un aport substanțial în nașterea modernului Chicago, o pădure din oțel, beton și sticlă. Maxima acestui atlet-constructor a fost mereu: «Nu te da bătut, niciodată! În sfîrșit, o ultimă caracteristică care completează armonios personalitatea lui Avery Brundage, și care nu pare surprinzătoare cunoscîndu-i părerea că: «omul nu trebuie să fie numai un expert în meseria sa, dar el trebuie să aibă și pasiuni care să-l înobileze», este aceea a unui iubitor de artă, a unui colecționar pasionat și, mai ales, a unui rafinat cunoscător al artei asiatice. Colecția sa de artă, expusă publicului la San-Francisco, posedă printre altele și 3 000 de unicate ale artei chineze, ceramici din neolitic, sculpturi din jad vechi de trei milenii, peste 600 de piese din bronz arhaic și peste 200 de opere turnate în piatră, simbolizînd istoria dezvoltării budismului în China secolelor IV—XVIII.

Deosebit de prețioasă și competent tratată este ideea apropierii prin sport a popoarelor, a cunoașterii reciproce, a cimentării unei păci traice, fără de care viața pe stadion este de neconceput. Avery Brundage își fundamentează activitatea olimpică pe ferma convingere că dezvoltarea viitoare a Jocurilor Olimpice se sprijină pe valori etice înalte, printre care aceea a participării țării tinere.

Lucrarea, bogat ilustrată, prezintă numeroase clișee inedite — dintre care publicăm cîteva — precum și cîteva reproduceri de artă, deosebit de prețioase.

Otto BENKÖ

* «The Four Dimensions of Avery Brundage» by Heinz Schöbel — Edition Leipzig. Volumul, în ediția engleză, se găsește și în librăriile noastre.

CLAY ÎN AFARA RINGULUI

Cu cîțiva ani în urmă, cînd s-a căsătorit cu Cassius Clay, nici prin gînd nu-i trecea tinerei Belinda Boyd că soțul ei, pe atunci campion mondial de box la toate categoriile, va ajunge steaua de mare succes a unui teatru de revistă de pe Broadway. Și totuși, așa s-a întimplat. După refuzul său de a lupta în Vietnam, lui Clay i s-a luat titlul de campion, el a trebuit să facă față unui proces lung și costisitor. Acum cîntă și dansează într-o revistă, dar gîndul său e tot la box. Iată—! pe... actorul Cassius Clay împreună cu soția și fiica sa, Miriam.

DICTIONAR SPORTIV

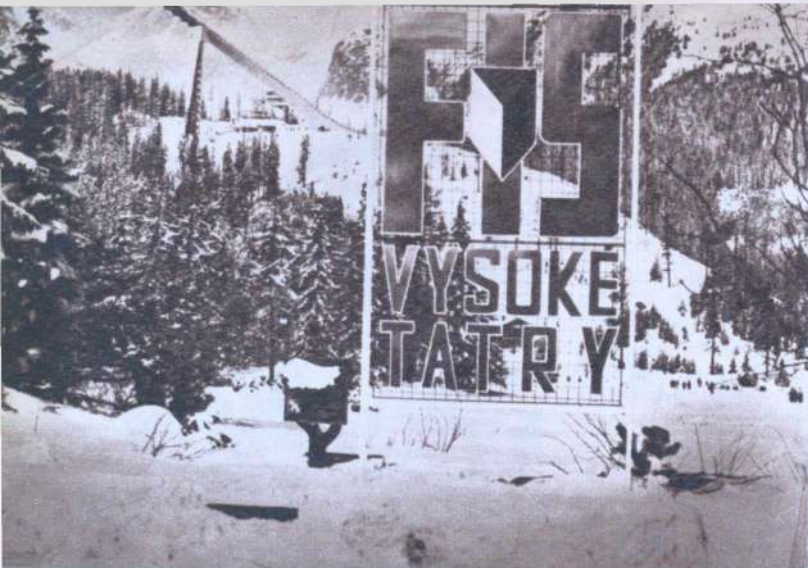
DEFINIȚII GRAFICE

de Octavian ANDRONIC

Copiind desenul din stînga, caricaturistul Octavian COVACI a făcut opt greșeli. Vă invităm să le descoperiți.

8 GREȘELI... de Octavian COVACI

În munții TATRA ÎNALTĂ

CAMPIONATELE MONDIALE DE SCHI - EDIȚIA 1970 (probele nordice)

La 14 februarie 1970, zi așteptată cu deosebit interes de iubitorii sporturilor de iarnă din lumea întreagă, în munții Tatra înaltă va avea loc ceremonia de deschidere a Campionatelor mondiale de schi, ediția 1970 — probele nordice.

Până atunci însă, Complexul sportiv «Štrbské Pleso» mai are încă aspect de șantier. Un panou cu inscripția «M.S. 1970 Vysoké Tatry» ne avertizează că ne apropiem de «scena» marilor întreceri. Încă înainte de a ajunge la Poprad, localitate situată la circa 30 km de Štrbské Pleso, atenția ne-a fost reținută de o construcție albă — simbol al zăpezii eterne — în formă de piramidă, ce răsărea între versanții Tatrei înalte. E hotelul «Panorama», recent construit pentru viitorii concurenți, tehnicieni și spectatori. Încă de aici se simte pulsul viu al pregătirilor a căror scadență se apropie. Se lucrează la parcaje pentru automobile — turismele nu vor avea acces decât pînă la o distanță de 10—15 km de locul desfășurării Campionatelor (în localitățile Podlanske, Striba, Merigušovce și Tatranska Lomnica se fac rețușuri la șoseaua asfaltată pe care vor rula, într-un suvoi neîntrerupt, în sens unic, circa 400 autobuze), se revizuiesc garniturile trenului electric, instalațiile. Cele 7 ho-

teli noi, cu o capacitate de 1 100 de locuri, la care se vor mai adăuga «F.I.S. 1970» și «Panorama», sînt gata să-și primească oaspeții. Personalul de deservire — 2 500 de persoane, din care 100 tinere poliglote, este gata de start.

Cu deosebită amabilitate, inginerul Valer Pobena, directorul șantierului Complexului sportiv, ne prezintă stadiul lucrărilor. Cele două trambuline, verificate cu prilejul mai multor concursuri, au întrunit aprecieri elogioase din partea schiorilor și — așa cum ne-a declarat Ján Mráz, secretar general al Comitetului de organizare a Campionatului Mondial de schi, S. Bergman (Suedia), președintele Federației Internaționale de schi, care vizitase chiar în acele zile Complexul sportiv, s-a declarat mulțumit de calitatea pîrtilor și instalațiilor. Accesul concurenților e mijlocit de teleferic și de liftul care funcționează în pilonul de susținere a trambulinei. Pistele trambulinelor, a căror siluetă zveltă se profilează pe verdele versanților, au punctul de aterizare comun, ceea ce va ușura munca arbitrilor. Pentru aceștia s-a amenajat un cochet turn albastru. Ziariștii, radioreporterii, operatorii T.V. și de cinematografie vor avea și ei condiții optime de vizibilitate. Cele două

tribune au în total o capacitate de 5 000 de locuri, dar organizatorii consideră că săriturile de la trambulină vor fi urmărite, la fața locului, de 40—50 000 de spectatori. Centrul de calcul electronic, cu uriașul panou pe care vor fi înscrise rezultatele, vizibile de la distanță, este gata. Cele două clădiri, vopsite în galben și roșu, de la ferestrele cărora pot fi urmărite în condiții excelente toate probele au și fost inaugurate. Operatorii de la camerele de televiziune, comentarii radio și T.V., reporterii s-au declarat mulțumiți. Centrul de presă va fi plasat în hotelul «F.I.S. 1970», denumire ce va fi dată în cinstea celei de a 60-a aniversări a F.I.S., eveniment care va fi marcat anul viitor. Noul centru de presă dispune de suficiente linii telefonice și telex, laboratoare foto și telefoto, săli de lucru pentru 200 de ziariști.

Antrenorul de schi din Tatra, Jan Terezok, a conceput traseele fiind seama de exigentele impuse de întreceri, de nivelul tehnic, de perfecționarea, de măiestria înaltă la care au ajuns schiorii. De menționat că traseele pentru disciplinele nordice sînt situate la altitudinea medie de 1 350 m, pe un teren variat, pe versanți cu expunere sudică de la poalele vîrfului Vysoka (înălțime 2 560 m). Pîrțile de schi străbat păduri de conifere care protejează concurenții de vînt, iar zăpada de soarele puternic care luminează aceste locuri circa 2 000 de ore pe an.

Concurenții de la probele nordice vor parcurge trasee în forma unor bucle uriașe care se intersectează pe lacul din apropiere. Bucila cea mai deschisă străbate Valea Furkotska, iar cea mai strînsă valea Mlynicka. S-a avut în vedere ca soșirile să aibă loc în imediata apropiere a tribunelor, iar concurenții să defileze prin fața publicului pentru a primi cuvenitele aplauze.

Organizatorii apreciază că la apropiatele campionate mondiale vor participa 25 de țări, membre ale F.I.S. cu 450 de concurenți. Vor fi de asemenea prezenți și 400—450 reprezentanți ai presei, radioului, televiziunii și cinematografului.

Paralel cu întrecerile schiorilor, pe patinoarul din Poprad se va desfășura și un turneu de hochei pe gheață. Tot aici vor evolua și patinatoarii artistici. Călăreții din Cehoslovacia, Polonia și Ungaria se vor întrece în binecunoscuta stațiune Starý Smokovec.

Evident, nu sînt trecute cu vederea, nici acțiunile cultural-artistice. Dintre cele mai interesante se anunță a fi spectacolele prezentate de ansambluri și grupuri folclorice naționale, concertele, expozițiile, galeriile de artă, excursiile cu vizitarea monumentelor istorice și culturale, ascensiunile cu telefericul pe piscurile semete ale Tatrei înalte etc. Festivalul internațional al filmului sportiv se va bucura, fără îndoială, de sufragiile publicului.

Așadar, celebra stațiune balneară Štrbské Pleso, denumită și «perla munților Tatra», va deveni pentru 10 zile capitala schiului mondial.

Liviu POPA

Vedere panoramică a stațiunii gazdă a campionatelor mondiale de schi, cu noile sale instalații sportive.

POSTA
Redacției

IULIANA COJOCARU — *Timișoara*. Ne increștați dacă handbaliștii români vor recuceri la Paris titlul mondial. Neputîndu-vă da un răspuns precis, am adresat, la rîndul nostru, aceeași întrebare golgheterului echipei noastre naționale de handbal, Gheorghe Gruia. Iată răspunsul său: «Ne pregătim, dorim și sperăm să recucерim titlul de campioni mondiali. Mai mult nu pot să spun.»

ALEXANDRU PETCU — *Ploiești*. În care ediție a campionatului nostru de fotbal s-au înscris cele mai multe goluri? În ediția din 1947/48, cînd s-au marcat 948 de goluri. Trebuie ținut, însă, seama de faptul că în acest campionat au jucat 16 echipe și că încă nu-și făcuseră apariția apărările aglomerate, facetele sau becoanele...

VALENTINA BROȚEA — *Oltenița*. Doriți să vă dăm adresa unei profesoare de educație fizică «amabilă și pricepută», careia să-i cereți câteva sfaturi. Noi am ales-o pe fosta campioană a României, Sonia Iovan. Îi puteți scrie pe adresa: Bulevardul Gării de Nord nr. 2, bloc C.8, scara B, et. 3, ap. 27, sector 8, București.

NICOLAE PLOPEANU — *Brăila*. Spălățul cu apă rece diminuează și exercițiile de gimnastică vă fac o teribilă poftă de mîncare și vă temeți să nu vă îngrășați peste măsură. Sperăm că nu ați găsit să renunțați la exerciții. Gîndiți-vă dacă nu cumva exagerați la masa de seară.

DAN RIZEA — *Craiova*. Dacă fotbalistul dumneavoastră preferat, Ion Pîrcălab, va juca sau nu în Mexic? Acest lucru depinde numai și numai de el. Fără îndoială că va fi selecționat dacă ne va reaminti de vremea cînd a fost denumit «Săgeata Carpaților»...

GHEORGHE BISTRITĂNEANU — *Drăgășani*. La jocurile Olimpice din Mexic nici un european nu a reușit să pătrundă în primele șase locuri ale cursei de 5 000 m. Iată ordinea soșirii în această probă: 1) Mohamed Gammoudi (Tunisia) — 14:05,0; 2) Kipchoge Keino (Kenya) — 14:05,2; 3) Nafcali Temu (Kenya) — 14:06,4; 4) Juan Martinez (Mexic) — 14:10,8; 5) Ron Clarke (Australia) — 14:12,4; 6) Wohib Masresha (Etiopia) — 14:17,6.

IOAN DORU POP — *Timișoara*. Handbalul nu va fi pentru prima dată «sport olimpic» în 1972, la München. Primul turneu olimpic de handbal s-a disputat în 1936, la J.O. de la Berlin, cînd titlul a fost cucerit de reprezentativa Germaniei. S-a mai jucat handbal și la J.O. din 1952, la Helsinki, dar numai demonstrativ.

CONSTANTIN AILENI — *București*. 1) Comitetul Internațional Olimpic nu a stabilit limite de vîrstă pentru participanții la J.O. 2) Numai sporturile larg practicate, în cel puțin 25 de țări, pot figura în programul Jocurilor Olimpice. Din această cauză nu s-au putut ține întrecerile de bob la Squaw Valley (1960). La sondajul întreprins atunci de organizatori, singurele țări care au răspuns că vor să participe au fost România și Statele Unite.

DANIEL MOLDOVEANU — *Arad*. Să faceți turul României pe jos, acum iarna? Considerăm ideea prea... curajoasă. Ar fi bine să vă mai gîndiți. Dacă luați startul acum, pe zăpadă, e foarte posibil să terminați «turul» prin luna lui Cuptor.

ANGELA GRIGORAȘ — *Dorohoi*. Revista noastră nu a organizat un concurs eal celor mai buni zece sportivi români ai anului, de aceea am îndrumat scrisoarea dv. ziarului «Sportul». Totuși, pentru că sînteți destul de aproape de părerea noastră, supunem «preferații» dumneavoastră opiniei cicitorilor noștri: 1. Ilie Năstase — Ion Tiriac; 2. Maria Alexandru; 3. Mircea Lucescu; 4. Gheorghe Gruia; 5. Ion Alexe; 6. Gheorghe Berceanu; 7. Ilieana Drîmbă; 8. Alina Goreac; 9. Beatrice Huștiu; 10. Marian Slavic.